

PORANNA

ILUSTROWANY DZIENNIK INFORMACYJNY WSCHODNICH KRESÓW

Nr. 8320

Lwów, sobota 12 listopada 1927

Rok XVIII.

Nakładem Spółki Wydawniczej GRODKI i Spółka.

Redaktor naczelny: JERZY KONARSKI.

Dziejowa data.

Lwów 11. listopada.

Ustalenie ścisłej daty, która symbolizowałaby powrót Polski do życia państwowego tak, jak zdobycie Bastylji otwiera rewolucję francuską, natrafia na pewne trudności. Są tacy, dla których manifest państw centralnych (5. listopada 1916) jest owym „pierwszym krokiem” niepodległości; dla innych zbliżoną wartość posiada deklaracja Wilsona, lub — prawie najlepiej uzasadniona data pokoju Wersalskiego (28. czerwca 1919). Wreszcie nie bez podstaw w tym szeregu kroczy dzień 8. listopada 1918, kiedy to Rada Regencyjna na wiadomość o przyjęciu przez państwa centralne zasad wilsonowskich, wydała swój manifest, ogłaszający „niepodległe państwo polskie, zjednoczone ze wszystkich ziem polskich, zamieszkałych przez Polaków“.

Wszystkie te mniej lub więcej poważne kombinacje zostały w roku bieżącym uchylone przez akt, ustanawiający dzień dzisiejszy (11. listopada) świętem państwowym. Wybór ten uznać wypada za trafny. Odrzucając bowiem wszelkie pisane proklamacje i protokoły, jako dla niepodległości naszej nieistotne, za przedmiot oficjalnego obchodu wyznacza fakt, który stał się rzeczywistym początkiem naszego pełnego i czynnego życia państwowego.

Dnia 11. listopada 1918 r. powrócił do Warszawy z Magdeburga Marsz. Józef Piłsudski i przejął z rąk Rady Regencyjnej dowództwo nad wojskiem. W trzy dni później otrzymał z tej samej strony pełną władzę.

Zapewne niektóre odłamy naszej opinii publicznej zechcą dowodzić, że powrót Marsz. Piłsudskiego do stolicy jest wypadkiem doniosłym jedynie dla... innych odłamów, a dla narodu dość obojętny. Dowodzenie takie, do którego zresztą przywykliśmy przy innych sposobnościach, jest z gruntu kłamliwe.

Powrót Marszałka Piłsudskiego i przejęcie władzy tworzy w dziejach państwa wypadek przełomowy. I tego nie potrafią zbić ani ostatecznie żadne wykryty.

Na czym polega ten przełom? Co zakończył i co rozpoczął?

Zakończył dobę niepodległości fikcyjnej, dobę walk o drobne ustępstwa, walk o słowa, dobę fizycznej i moralnej zależności od sił obcych. Organem ówczesnej

„państwowości“ polskiej była Rada Regencyjna w Warszawie i Komitet Narodowy w Paryżu. Jedna i druga instytucja była ekspozyturą dążeń państwowych, ale żadna nie reprezentowała ich całkowicie. Związane przez potęgę postronne w każdej

czynności, uprawnione jedynie do prośbienia i przedkładania, pozbawione mocy wykonawczej, były tylko zapowiedzią i zawiązkiem, były cieniem.

Od 11 listopada Polska poczęła się tworzyć, budować i urządzić. Gdy poprzednio miesiące i lata były tylko wyczekiwaniem i napięciem skrepowanej energii, odtąd dzień każdy był postępowaniem, dzień każdy był czynem.

Chwila ta była więc przełomem. W systemie prac Komitetu paryskiego zmieniło się niewiele, ale w Polsce zmieniło się wszystko.

Skądinąd chwila ta łączy się najściślej z kolejną pracą Marszałka Piłsudskiego. Wynosi Go na wyżyny najwyższej władzy i najciężej odpowiedzialności. Nic lepiej nie symbolizuje sytuacji, jak to przejście z mrocznych kazamat Magdeburga do wyzwolonej stolicy. W ten sam sposób i w tym samym czasie drogę tę odbyła cała Polska.

I wspomnienie owej drogi, którą przebyliśmy niesieni burzą dziejową, święcimy dzisiaj jako święto państwa i narodu — święto pierwszego tchnienia prawdziwej wolności.

SPÓŹNIENIA KOLEI POLSKICH WSKUTEK CZESKIEGO BIERNEGO OPORU.

Kraków, 11. listopada. (Tel. G. P.) Bierny opór personelu na kolejach czechosłowackich odbija się częściowo na ruchu kolei polskich, gdyż pociągi pośpieszne i osobowe idące od granicy czechosłowackiej nadchodzą z opóźnieniem. Pociąg pośpieszny na linii Wiedeń-Bukareszt doznaje niejednokrotnie 2-godzinne opóźnienia.

Zawiadomienie.

Byli współpracownicy zakładu fryzjerskiego „MAKSA“, Bracia NEUWELT zawiadamiają uprzejmie, że wkrótce otworzą własny Salon Fryzjerski przy ul. SOBIESKIEGO 7 (boczna pl. Mariackiego).

Osobny salon dla P. T. Pań, odpowiadający wszelkim wymogom higieny. Polecając się łaskawym względem Szanownych Klientek, zawiadamiamy równocześnie, że aż do terminu otwarcia salonu usługiwac będziemy na życzenie — w domu Pań. Łaskawe zgłoszenia przyjmujemy telefonicznie pod Nr. 28-87, albo 29-55.

W dzień święta narodowego.

Co wam dziś śpiewać? chyba pieśń otuchy,
Bo to, co było nieziszczalnym snem,
O czym marzyły wieszczów naszych duchy,
Stało się ciałem i ożywym tchem.

O czym tu dumać, gdy nie czas na dumy
I zelzał serca naciągnięty luk,
A pieśń bojową i hussarskie szumy
Zagłuszył lemięsz, młócarnia i plug.

Więc w dniu dzisiejszym zgodźmy się rodacy,
Przestańmy głodnym podobni być psem.
Trzeba się wsłuchać w dziki tętent pracy,
Która buduje od podstawy dom.

Trzeba nam znosić cegielkę po cegle,
Aby ku niebu rósł budowy mur.
Wszyscy żyć chcemy pięknie, niepodległe,
A wciąż na szyję swą rzucamy sznur

Jest ktoś, kto z góry serca ludzkie widzi,
Jest ktoś, kto wybrał z wszystkich naród nasz.
Zmienimy się bracia, bo On się zawstydzi
I chmurą gniewu zasłoni Swą twarz.

HENRYK ZBIERZCHOWSKI

W przededniu święta państwowego w Warszawie.

PROBNA DEFILADA WOJSKOWA I POCHÓD OFICERÓW DO BEL
WEDERU.

(Telefoniem od naszego korespondenta).

Warszawa, 10. listopada. (ps.) Dzisiaj, jako w wigilię święta państwowego ku uczczeniu odzyskania niepodległości Polski, rozpoczęły się w Warszawie wieczorem uroczystości. W godzinach wieczornych od gmachu komendy miasta przemaszzerowały oddziały wojskowe z orkiestrami, które następnie udały się pod Belweder, gdzie wspólnie odegrały hymn narodowy.

Wieczór pod komendą miasta zebrał się tłumnie oficerowie, skąd pochodem udali się do Belwederu, ażeby złożyć hołd Marsz. Piłsud-

skiemu. Jutro odbędzie się na pl. Saskim wielka rewja wojskowa.

Dzisiaj odbyła się o godz. 6 rano na tymże placu próbna defilada przed wiceamin. Konarzewskim. — Wzięli w niej udział wszystkie oddziały wojskowe. Zwróciło również uwagę, że prowadzono kasztankę Marszałka Piłsudskiego, która jutro będzie służyła Marsz. Piłsudskiemu jak w r. ub. Jutro, jako w dniu święta państwowego, wszystkie urzędy państwowe i szkoły oraz instytucje państwowe będą nieczynne.

61 milj. dolarów przekazały banki obce do dyspozycji Banku Polskiego.

POKRYCIE KRUSZCOWE BANKNOTÓW WZROSŁO Z 725 NA 1275 MILIONÓW ZŁOTYCH.

Warszawa, 10 listopada. (Tel. G. P.) Dnia 9. bm. w szeregu banków amerykańskich i angielskich, wybranych przez Bank Polski, została wpisana na dobro Banku Polskiego, z tytułu wpływów z 7-prc. pożyczki stabilizacyjnej suma 53.2 milionów dolarów, i 1.7 milionów funtów szterlingów, czyli ogółem 61.6 milionów dolarów, stanowiących według równi monetarnej równowartość 549.3 miliona złotych.

W tym samym dniu poseł Rzeczypospolitej polskiej w Waszyngtonie doręczył bankom, emitującym pożyczkę obligacje tymczasowe rządu polskiego na nominalną sumę 62 miliony dolarów i 2 miliony funtów szterlingów, zaopatrzone podpisami ministra skarbu Czechowicza, posła w Waszyngtonie Ciochanowskiego, oraz dwóch członków komisji Kontroli państwowej, posłów Michalskiego i St. Osieckiego.

W związku z powyższem pokrycie kruszcowe obiegu banknotów Banku Polskiego, wynoszące według wykazu na dzień 31. października br. 725 milionów złotych, wzrosło do sumy 1 miljarda 274 milionów złotych.

GRATULACJE DLA DEVEYA.

Warszawa, 10 listopada. (Tel. G. P.) Dowiadujemy się, że minister skarbu Stanów Zj. Mellon wystosował do podsekretarza stanu Deveya, amerykańskiego rzeczoznawcy przy Banku Polskim pismo następującej treści:

Winszuję, że otrzymał Pan zaproszenie na stanowisko członka Rady Banku Polskiego i że pełnić Pan będzie funkcje doradcy tak rządu, jak i Banku Polskiego, jak to jest przewidziane w planie stabilizacyjnym przyjętym przez rząd polski. Wybór Pana na to poważne stanowisko jest zasłużonem uznaniem pracy dokonanej w tem ministerstwie. Podczas swego urzędowania na stanowisku podsekretarza stanu w okresie z górą trzech lat, wywiązywał się Pan z powodzeniem ze wszystkich prac związanych z licznymi zagadnieniami finansowemi, wymagającemi nie tylko zdolności administracyjnej, ale także niepoślednich zdolności finansowych. W traktowaniu tych zagadnień ujawnił Pan wielką energję w działaniu.

Na nowej drodze pracy towarzy-

zyć Panu będą jak najlepsze życzenia Pańskich dawnych kolegów, którzy z ufnością oczekują powodzenia w

pracach wypływających z obowiązków, które Pan na siebie teraz przyjął.

Kino atr
PALACE
LEGIONÓW 3

W Dziś uroczysta premiera dawno oczekiwanego arcydzieła „Foxy”
siódmym niebie
(GDY ZEGAR WYDZWONI 11-tą...)
Ten pełen poezji i emfazy dramat w 14 aktach, osiągnął w stolicy rekord powodzenia i zainteresowania. Specjalne, inauguracyjne przedstawienie odbędzie się dziś w piątek punktualnie o g. 3.45 popołudniu. Ceny wstępu pomimo olbrzymich kosztów nie podwyższono. — Zniżki i bilety wolne do wtorku 15 11 b. r. nieważne.

P. Prezydentowa Mościcka w Drohobyczu.

PRZEDSTAWICIELE LUDNOŚCI BEZ RÓŻNICY NARODOWOŚCI I WY- ZNAŃ DZIĘKUJĄ ZA AKCJĘ POMOCY.

Lwów, 10 listopada. (Tel. G. P.) W ostatnim dniu swego pobytu na terenach dotkniętych powodzią, p. Prezydentowa wraz z częścią delegacji udała się autem w towarzystwie wicewojewody lwowskiego Grązewicza do zniszczonych miejscowości w powiecie drohobyckim. Pani Prezydentowa zwiedziła miejscowość Podmanasterki nad Bystrzycą, a następnie udała się do Borysławia, gdzie oglądała skutki wylewn Tyśmienicy w tem mieście.

W Drohobyczu odbyło się posiedzenie pow. Komitetu pomocy ofiarom powodzi z udziałem starosty Perebałskiego i marszałka Wydziału pow. dra Jarosza. Ks. Kotuła, miejscowy proboszcz, w serdecznych słowach podniósł pełną poświęcenia i miłości bliźniego akcję p. Prezydentowej. Następnie rektor OO. Bazylianów, ks. Zajaczkowski zapewnił, że ludność ruska imię p. Prezydentowej zachowa na stałe we wdzięcznej pamięci. Wreszcie imieniem ludności żydowskiej

z Borysławia dr. Tannenbaum, dając wyraz uczuciom, jakie ludność żydowska pow. drohobyckiego żywi dla p. Prezydentowej, prosił p. Prezydentową o zapewnienie Jej Dostojnego Małżonka, iż ludność żydowska powiatu drohobyckiego jest szczerze przywiązana do Państwa polskiego i chce temu Państwu wiernie służyć.

Odpowiadając, p. Prezydentowa podkreśliła ofiarność całego społeczeństwa, które pośpieszyło z wydatną pomocą.

Sprawozdanie z prac pow. Komitetu złożył starosta Perebałski. Posiedzenie zakończył mową wiceprezes Centr. Komitetu Stołecznego Pudałowski podnosząc sprawną działalność miejscowych komitetów pomocy i pełną inicjatywę akcję władz administracyjnych.

O godz. 9.5 wieczorem p. Prezydentowa oraz towarzyszący jej członkowie delegacji udali się w powrotną drogę do Warszawy.

Francja zmniejszyła armję niemal do połowy.

Paryż, 10. listopada. (Tel. G. P.) W odpowiedzi na twierdzenia prasy zagranicznej w sprawie redukcji zbrojeń we Francji od zakończenia wojny do chwili obecnej, agencja Havasa stwierdza, że stan liczebny armji lądowej zmniejszony został o 45 prc., a tonaż floty o 50 prc. w stosunku do

ich stanu przed wojną. Czas trwania służby wojskowej wynosił w roku 1919 trzy lata, obecnie zaś wynosi 1 rok. Wydatki na cele wojskowe w stosunku do przedwojennych były w roku 1922 mniejsze o 8 prc., obecnie są one jeszcze bardziej zmniejszone.

Córka króla Angli, hrabina Lascelles omal nie padła ofiarą pożaru.

Londyn, 11. listopada. (Tel. G. P.) Księżna Marja, córka króla Jerzego i jej małżonek, hr. Lascelles zaledwie zdołali uniknąć dziś skutków pożaru, który wybuchnął w pałacu Bretton Hall, rezydencji lorda Allendale.

Hr. Lascelles i ks. Marja ratowali się ucieczką z sypialni na podwórzu pałacu z tak gwałtownym pośpiechem, że nie zdołali wziąć na siebie zwierzonego okrycia. Dzieci zdołano w porę wyprowadzić z pałacu. Ks. Marja wzięła udział w akcji ratowniczej, wykazując dzielność i wielkie poświęce-

nie, któremu kilka osób zawdzięcza życie.

Skutkiem katastrofy uległa zniszczeniu cenna biblioteka i zbiory rodowe Allendaleów. Władze hrabstwa przesyłały natychmiast depeszę do Londynu, zawiadamiając króla Jerzego i królowę Marię o wypadku.

KRÓL BORYS WRÓCIŁ DO KRAJU.

Sofja, 10. listopada. (Tel. G. P.) Wczoraj wrócił do Sofji król Borys, który pod przybranem nazwiskiem hrabiego Rilo odbył dłuższą podróż po Włoszech, Francji, Niemczech i Czechostowacji.

KONKURS ZIMOWY „Gazety Porannej” KUPON Nr. 5.

DR. SZAROTA NA CZYŁE „GAZETY LWOWSKIEJ”.

(Telefonem od naszego korespondenta.)
Warszawa, 10. listopada. (ps) Po odmowie red. Czesława Jankowskiego objęcia stanowiska naczelnego redaktora „Gazety Lwowskiej”, która ma z dniem 15. listopada wychodzić w charakterze gazety urzędowej, stanowisko to objął dr. Marceli Szarota. Dr. Szarota był przez długi czas ministrem pełnomocnym Rzpltej Polskiej w Wiedniu i jako taki kierował agendami poselstwa polskiego. „Gazeta Lwowska” pod redakcją dra Szaroty pojawiać się będzie od połowy bm.

NOWE LINJE KOLEJOWE W MAŁOPOLSCE.

(Telefonem od naszego korespondenta.)
Warszawa, 10. listopada. (ps) Rada kolejowa krakowska uchwaliła projekt budowy nowych linii kolejowych, a mianowicie Kraków-Miechów, Stary Sącz-Szczawnica i Kraków-Mszana Dolna.

NOWE ZWYCIĘSTWA JEŹDZCÓW POLSKICH.

Nowy Jork, 10. listopada. (ps.) Dziś odbyła się druga konkurencja o puhar Westchester Challenge i o puhar Spur. W pierwszej polska ekipa w składzie pułk. Rómła, rotm. Antoniewicz i por. Starnawskiego wzięła pierwszą nagrodę, drugie miejsce zajęła ekipa amerykańska. Do zawodów o puhar Spur stanęło 60 zawodników ze wszystkich krajów. Warunki były bardzo trudne; wszystkie je pokonał pułk. Rómel i osiągnął pierwsze miejsce. Po tem zwycięstwie pułk. Rómel oklaskiwano kilkanaście minut, a wszystkie pisma miejscowe pomieściły jego fotografię z obszernym życiorysem.

CIĄNIENIE LOTERJI KLASOWEJ.

(Telefonem od naszego korespondenta.)
Warszawa, 10. listopada (ps) Dzisiaj odbyło się ciągnięcie pierwszej klasy 16. loterii państwowej. Ze względu na jutrzejsze święto odbyło się w dniu dzisiejszym ciągnięcie, które zwykle jest odkładane na dwa dni

BETHLEN SKŁADA HOŁD POLAKOM Z R. 1848.

Budapeszt, 10. listopada. (Tel. G. P.) Z okazji uroczystości na cześć Kossutha, wygłosił premier węgierski Bethlen dłuższe przemówienie w parlamencie węgierskim. Między innymi wspomniął o roli Polaków w roku 1848 mówiąc: „Razem z nami obchodziliśmy uroczystości narodowe polski, który również przez dłuższy czas był uciskany. Synowie narodu polskiego walczyli na ziemi węgierskiej o wolność i przelewali swą krew w r. 1848. Nazwiska tych bohaterów utkwiły na zawsze w pamięci narodu węgierskiego i wspominane są z czcią”.

Zwrot ten został przyjęty burzliwym oklaskami, oraz okrzykami: Eljen, Eljen!

POCIĄG PRZEJECHAŁ FURMANKĘ.

Warszawa, 10. listopada (Tel. G. P.) Dnia 9. bm. na szlaku Rogów-Kołuszki, na przejeździe kolejowym pociąg pociąg pociąg pociąg z Warszawy do Krakowa, najechał na furmankę, rozbijając ją zupełnie. Prowadzący furmankę został zabity.

Raglany
Jesienne
od zł. 160.--

nadeszły.

A LA VILLE DE PARIS
GABRYEL STARK
LWÓW, PL. MARJACKI 11.

Dobrze zasłużeni dla Ojczyzny.

Lista odznaczonych orderem „Poionja Restituta” w dniu Święta Państwowego.

(Telefonem od naszego korespondenta).

Warszawa, 10. listopada. (ps.) „Monitor Polski” przynosi listę odznaczonych w dniu 11. listopada:

Wielką wstęgę orderu Odrodzenia Polski otrzymał ks. biskup dr. Władysław Bandurski za wybitne zasługi na polu pracy narodowej wśród państwa wojskowego.

Krzyż komandorski z gwiazdą orderu Odrodzenia Polski otrzymali wice-minister sprawiedliwości Car, za zasługi w sądownictwie, wicemin. spraw wewn. dr. Jaroszyński za zasługi w administracji państwowej i samorządowej, gen. Minkiewicz, dowódca KOP, za owocną działalność na polu umocnienia państwowości polskiej na Pograniczu, wojewoda pomorski Młodzianowski, Prezes Sądu Najwyższego dr. Mogilnicki, b. wicemarsz. Sejmu Poniatowski, obecny wizytator Liceum krzemienieckiego, b. min. przem. i handlu Chrzanowski.

Krzyż komandorski orderu Odrodzenia Polski otrzymali m. i. gen. brygady Borowski. Prezes Izby handlowej i przem. w Krakowie Epstein, gen. Fabrycy, wojewoda śląski Grażyński, wojewoda łódzki Jaszczolt, gen. Kaczyński, dyrektor depart. w Min. przem. i handlu Kozuchowski, ks. biskup Laube, prof. Politechniki we Lwowie inż. Maksymilian Matakiewicz, Prezes Sądu Okreg. w Stanisławowie Filemon Metella, prof. Uniw. w Krakowie dr. Jerzy Mycielski, ks. biskup chełmiński Okuniewski, gen. Rożen, gen. dyrektor loterii państwowej dr. Seliger, artysta rzeźbiarz Witlig.

Krzyż oficerski orderu Odrodzenia Polski otrzymali m. i. naczelnik wydziału w Kuratorjum lwowskim Bronisław Czerny, starosta we Lwowie Czesław Leon Eckhardt, naczelnik wydziału w urzędzie wojewódzkim w Stanisławowie Antoni Kucanowicz, st. referendarz Dyrekcji Kolei Państw. we Lwowie Franciszek Reyhard, st. radca oddziału prokuratury generalnej we Lwowie dr. Stanisław Tracha, naczelnik wydziału Izby skarbowej we Lwowie Leon Wacel, starosta przemyski Tadeusz Wrześniowski, Zygm. Zabierzowski, naczelnik wydziału w Min. spraw wewn., Jan Zajchowski naczelnik wydziału w Min. poczt i telegrafów, pułk. sztabu gen. Kordjan Józef Zaniowski, inż. Tadeusz Żubrzycki, naczelnik wydziału w Min. robót publ., Wojciech Adameczak, naczelnik

wydziału w Min. pracy i opieki społ. Gustaw Bukowiński, wicedyrektor państwowego monopolu spirytusowego, Leon Hejdukowski inspektor w Min. skarbu, pułk. Jan Korobaty-Jakubowski, nacz. wydz. w Min. skarbu Władysław Jakubowski naczelnik wydziału w Min. robót publ., inż. Kalinowski, Wład. Kozłowski, naczelnik wydziału w Min. skarbu, Aleksander Lewicki, naczelnik wydziału dyrekcji polskiego monopolu tytoniowego, Aleksander Ludwikiewicz, naczelnik wydziału w Min. rolnictwa, inż. Stanisław Łęgowski, naczelnik wydziału w Min. przem. i handlu, ppułk. sztabu gener. Artur Maruszewicz, radca Min. spraw zagran. Stanisław Milak, Dominik Meszora, naczelnik

wydziału Min. poczt i tel., Kazimierz Muszyński, starosta w Równem.

Krzyż komandorski orderu Odrodzenia Polski otrzymali m. in. major sztabu gener. Mieczysław Biernacki, major inż. Kazimierz Meyer, kap. Juliusz Zdąnowski, włościanin Zygmunt Załęski z woj. warszawskiego.

Złoty krzyż zasługi otrzymali m. in. insp. P. P. w Wilnie Praszalowicz i pod-insp. P. P. w Warszawie Lisowski.

Srebrny krzyż zasługi: kom. P. P. w Tarnopolu Barch Marjan, Wacław Suchecki, kom. P. P. w Warszawie.

Bronzowy krzyż zasługi otrzymali ponadto liczni przedownicy i żołnierze polijni z województw wschodniej Małopolski.

Ruch przedwyborczy w łonie klubów sejm.

SEN. WIĄCEK WYSTĄPIŁ Z ZLN. I PRZESZEDŁ DO KAT. LUDOWCÓW.

Warszawa, 10. listopada. (ps.) W kuluarach sejmowych, po kilku ruchliwych dniach spowodowanych obradami klubów, nastąpił obecnie spokój, ale nie na długo. W przyszłym tygodniu rozpoczynają się na rady klubowe poszczególnych stronnictw, poświęcone omówieniu zagadnień wyborczych. Niezależnie od tego toczą się poza Sejmem w prywatnych mieszkaniach i w ci-

chych gabinetach konferencje, rozmowy i konwentykle, poświęcone przyszłej kampanii wyborczej. Dziś jedynie w Sejmie zanotowano wiadomość, że senator Wojciech Wiącek, członek klubu i stronnictwa ZLN, opuścił szeregi tego stronnictwa i zgłosił się do stronnictwa katolicko-ludowego, które działa na terenie zachodniej Małopolski.

„Najwyższy trybunał chłopski” miałby przywrócić jedność wśród włościan polskich

P. WITOS BYŁBY OD UDZIAŁU W NIM WYKLUCZONY.

Kraków, 10. listopada. (Tel. G. P.) W „Przyjacieli Ludu”, Jan Stapiński proponuje utworzenie najwyższego sądu chłopskiego w celu doprowadzenia chłopów do jedności lub przynajmniej do porozumienia. Sąd ten miałby się składać z senatora Bojki jako przewodniczącego, dwóch zastępców przez niego powołanych i po trzech asysten-

tów ze stronnictw: Chłopskiego, Wyzwolenia i Piasta, z pominięciem osoby Witos. Zadaniem wzmiankowanego najw. Sądu chłopskiego byłoby ustalenie tych zasad programowych, któreby obowiązywały wszystkie stronnictwa i wszystkich chłopów, poczuwających się do jedności klasy chłopskiej

Zasiłki budowlane dla miast Małopolski wsch.

DLA LWOWA PRZYPADA 456 TYS. Z BANKU GOSP. KRAJOWEGO.

(Telefonem od naszego korespondenta.)

Warszawa, 10. listopada. (ps.) W swoim czasie Bank Gospodarstwa Krajowego wyasygnował na cele budowlane jako fundusz kwotę miliona zł. do dyspozycji miast. Z sumy tej przypadły poważniejsze kwoty dla miast wojew. wschodniej Małopolski. Dla Lwowa przyznano 456 tys. zł.,

dla Kołomyj 286 tys. zł., dla Przemyśla 360 tys. zł., dla Stanisławowa 750 tys. zł., Drohobycza 218 tys. zł., Borysławia 93 tys. zł., Brodów 49 tys. zł., Tarnopola 113 tys. zł. Pomniejsze kwoty przypadły innym miastom Małopolski Wschodniej.

Sensacyjny proces Manuilescu.

W PIERWSZYM DNIU ROZPRAWY ZABRAKŁO ŚWIADKÓW.

Bukareszt, 10. listopada. (Tel. G. P.) Dziś rozpoczął się proces Manuilescu. Publiczności zebrało się niewiele. Imieniem prokuratury popierał oskarżenie pułkownik Carapanca, prokurator wojskowy. Kiedy przystąpiono do stwierdzenia obecności świadków, oka-

zało się, iż stawilo się tylko czterech z 37 wezwanych. Prokurator stwierdził, iż wprowadzenie stanu wojennego było zgodne z krajowymi ustawami. Po przemówieniu prokuratora Sąd uznał swą właściwość. Na ten postępek zostało odroczone.

PERSONALIA

(Telefonem od naszego korespondenta).

Warszawa, 10. listopada. (ps) Drugi sekretarz poselstwa sowieckiego w Warszawie Mikołaj Smirnow został odwołany do centrali w Moskwie.

Warszawa, 10. listopada (ps) Poseł rumuński powrócił do Warszawy i objął urzędowanie

SZWAJCARSKIE FINANSY NA PODNIESIENIE ZAKOPANEGO.

Zakopane, 10. listopada (Tel. G. P.) Bawił tu przez dwa dni prof. inż. Smreker z Lucerny, który z ramienia grupy finansowej szwajcarskiej przeprowadzał badania w związku z zamierzeniami przez pewną grupę szwajcarską inwestycjami w uzdrowisku zakopiańskim. Prof. Smreker odbył szereg konferencji z przedstawicielami władz miejscowych, wypytując o konieczne dla Zakopanego inwestycje. W pierwszym rzędzie brane były pod uwagę sprawy zaprowadzenia kanalizacji, rozszerzenia sieci wodociągowej, rozbudowy elektrowni, zaprowadzenie kabli elektrycznych, budowy domu zdrojowego, budowy chodników, dróg etc. Koszta przewidywanych inwestycji sięgają 20 milj. zł.

5 LAT WIEZIENIA ZA TWIERDZENIE O POLSKOŚCI WILNA.

Wilno, 10. listopada. (Tel. G. P.) Odbył się w Kownie proces przeciwko 65 członkom Towarzystwa „Pochodnia”, mającego siedzibę w Kiejdanach. Oskarżono ich o działalność antypaństwową za to, że w czasie odczytu, w lokalu „Pochodni”, twierdzili, że Wilno jest miastem polskim. Obronę wnosili adwokat dr. Robinsohn. Wyrok zapadł w poniedziałek wieczorem. 10-ciu oskarżonych zostało skazanych na karę więzienia od 1—5 lat, resztę oskarżonych uwolniono.

„POLONIA” STRACI RACJĘ BYTU.

Warszawa, 10. listopada. (Tel. G. P.) „Robotnik” dowiaduje się, że zakłady „Berg u. Hüttenverem” na G. Śląsku postanowiły wstrzymać subsydia wydawane na cele propagandy prasowej. Subsydia wynosiły 38.000 zł. miesięcznie. Zakłady te subwencjonowały „Polonję” katowicką.

OLBRZYMIĘ NADUŻYCIA W FABRYCE ŁÓDZKIEJ.

Łódź, 10. listopada. (Tel. G. P.) W fabryce Knuschera i Engera w Łodzi wykryto wielkie nadużycia. Urzędnik Geier zdefraudował przeszło 100 tys. zł. w ten sposób, że od dłuższego czasu wpisywał na listę płac pensie robotników, którzy dawno już byli zredukowani. Geiera aresztowano

SENSACYJNE SAMOBÓJSTWO W ŁÓDZI.

Łódź, 10. listopada. (Tel. G. P.) Dziś popołudniu popełnił samobójstwo wystrzałem w skroń jeden z naczelnych dyrektorów elektrowni łódzkiej Antoni Brodnicki. Przyczyna nie została dotychczas ustalona

TRZĘSIENIE ZIEMI WE WŁOSZECH.

Rzym, 10. listopada. (Tel. G. P.) W d. 9. bm. wieczorem odczuło tu trzęsienie ziemi, które jednak nie wyrządziło żadnych szkód. Część Apeninów była nawiedzona przez silniejsze, względnie słabsze wstrząsy. W kilku miejscowościach zabudowania uległy uszkodzeniu

AUTOBUS RUNAŁ W PRZEPAŚĆ.

Paryż, 10. listopada. (Tel. G. P.) Na szosie prowadzącej z Nimes do Arles autobus wiozący 25 osób spadł w przepaść głębokości 5 m. 22 osoby odniosły poważne obrażenia.

WYŁĄCZNY SKŁAD
GABRYEL STARK
LWÓW, PL. MARJACKI 11.

Niezwykłe zapasy dwu hjen wyborczych.

OSOBLIWA HISTORIA, ŚWIADCZĄCA O DUŻYM TALENCIE ZAPOZNANEGO AKTORZYNY

Bukareszt, w listopadzie.

(+). Obecnie dzięki przypadkowi wyszło na jaw oryginalne zdarzenie z czasów tegorocznych wyborów rumuńskich. W Piatra Neamtzi było dwu kandydatów: liberał i stronnik Averescu. Pomimo, że w Rumunii kandydat rządowy zazwyczaj przechodzi bez trudu, okręg ten uznano za zagrożony i prefekt otrzymał polecenie niezalowania pieniędzy na agitację. Strona przeciwna również wysiliła swe zasoby materialne, byle przeforsować swojego kandydata.

Walka wyborcza rozgorzała na dobre. Szczególną uwagę zwracał wśród agitatorów niejaki Petru Rancea, bezrobotny aktor, który na wiecach stronnictwa rządowego przemawiał z niepospolitą swadą, spokojnie, lecz dotkliwie piętnując fatalne rządy Averescu i wytykając przeciwnikom szereg nadużyć. Mowy jego były żywo oklaskiwane i nikt nie śmiał wystąpić z opozycją, gdyż Rancea pobijał go odrazu bezlitosnymi kpinami.

Averescanie zaczęli na gwałt poszukiwać mówcy, któryby godnie przeciwstawił się ex-aktorowi. Na wieść, że można dobrze zarobić, zgłosił się do nich jegomość, który przedstawił się jako ex-nauczyciel Zenon Arbescu, zapewniając, że da Piotrowi Rancea należyłą odprawę. Jakoż na najbliższym wiecu avereskańskim wygłosił przeciw liberałom namiętną filipikę, która mu zdobyła ogólny poklask i uznanie. Wieści o tem doszły widocznie do Petru Rancea, gdyż ten oświadczył swym zwolennikom, że jest chory i przez kilka dni nie może przemawiać. Liberałi byli zrozpaczeni, a tymczasem zwycięski Arbescu grzmiał codziennie przeciw stronnikom Bratianu, zdobywając sobie coraz liczniejszych zwolenników. Wybory miały się odbyć za pięć dni, więc obie strony czyniły ostateczne wysiłki, by wyjść zwycięsko. Po trzech dniach Rancea wyzdrowiał i znów wystąpił ze świetnymi mowami, na które partner jego nie mógł zareplikować, gdyż — znikł nagle bez wieści. Naszukano się za nim, zawiadomiono żandarmerję — napróżno. Arbescu opuściwszy swój pokój w hotelu, nie pojawił się więcej.

Wybory odbyły się i przyniosły zwycięstwo liberałom, którzy hojnie wynagrodzili swego agitatora. Dopiero w parę dni potem nagle zjawił się Arbescu i leaderom swego stronnictwa opowiedział zgola romantyczną historję: Oto w dniu, gdy miał po raz pierwszy zmierzyć się publicznie na wiecu z panem Rancea, jacyś trzej ludzie, przedstawiając się za wysłanników partji Averescu, przybyłych z Bukaresztu, zaprosili go do auta, wzięli za miasto, tam nagle nie się nie spodziewającego obezwładnili i zawiązawszy mu oczy, zawieźli do jakiejś chatki w lesie, gdzie był trzymany pod strażą przez cały tydzień. Gdy minęły wybory, w ten sam sposób odwieziono go na drogę, wiodącą do Piatra i tam uwolniono, poczem auto odjechało.

Oburzeni Averescanie, widząc w tem jawny gwałt polityczny, wypłacili panu Arbescu sute honorarium i prosili, aby się zjawiał u nich nazajutrz, gdyż zrobią z tego wielką sprawę, nie ulega bowiem wątpliwości, że to partja Bratianu urządziła porwanie niebezpiecznego przeciwnika. Jednakże Arbescu nie pojawił się

ani nazajutrz, ani później. Wszelkie poszukiwania za nim pozostały daremne. Dopiero niedawno dowiedziano się prawdy:

Istniał naprawdę tylko Rancea, który mając rzeczywisty talent aktorski, prowadził na czas akcji przedwyborczej podwójne życie, by podwójnie zarobić. Zaangażował się jako agitator do obu partji. Raz występował w swej własnej skórze, to znów ucharakteryzowany jako Arbescu. Tem się

tłumaczy, że obu mówców nigdy nie można było zetknąć razem. Wreszcie sfingował swe własne porwanie, by jako Rancea wygrać sprawę i dopiero po wyborach jako Arbescu zgarnąć honorarium od przeciwników.

Sprawiedliwość odkryła intrygę przed kilku dniami, gdy sprytny transformista czmychnąwszy zagranicę, nie omieszkał w liście do jednego z wyborców pochwalić się swoim trickiem.

Czyżby nowe pokrzywdzenie urzędników państwowych?

WSTRZYMANIE ZALICZEK. — POGŁOSKA, KTÓREJ TRUDNO DAĆ WIARĘ.

Lwów, 11. listopada.

Z kół interesowanych dochodzą nas słuchy, że lwowska Izba skarbowa, na podstawie nieznanego bliżej zarządzenia Ministerstwa skarbu, wstrzymała wypłatę zaliczek udzielanych dotychczas urzędnikom państwowym (na skutek ich specjalnych prośb) w wysokości 2- wględnie 3 miesięcznych poborów.

Jak twierdzą niektórzy, zarządzenie Ministerstwa wywołane zostało żądaniem konsorejum bankierów amerykańskich, względnie ich obserwatora, który rzekomo miał zaprojektować udzielanie tych zaliczek tylko za dość wysokim pro-

centem(?)

O ileby Ministerstwo skarbu wydanem zarządzeniem zamierzało rzeczywiście uczynić zadość tym żądaniom, byłoby to jaskrawem naruszeniem praw urzędniczych zagwarantowanych pragmatyką służbową, oraz ustawą uposażeniową.

Ze względu na silne zaniepokojenie kół urzędniczych, rzecz ta wymaga natychmiastowego wyjaśnienia.

(Red.: Wiadomość tę notujemy z obowiązku dziennikarskiego niewątpiąc, że spowoduje ona wyjaśnienie sfer kompetentnych.)

Wdowa po urędniku popełniła samobójstwo wskutek rozstroju nerwowego.

ZAMACH SAMOBOJCZY W GMACHU SĄDOWYM.

Lwów, 11. listopada.

(—) Późnym wieczorem zawiadomiono władze policyjne, że w rzeczywistości przy ul. Murarskiej 23. popełniła samobójstwo przez powieszenie się zam. tam wdowa po urzędniku, 53-letnia **Marja Zadońska**.

Donatka mieszkała samotnie i od dłuższego już czasu cierpiała na rozstrój nerwowy. Wczoraj w godzinach południowych położyła kres swemu życiu, powiesiwszy się w pokoju. Na polecenie lekarza dzielnicowego, zwło-

ki odstawiono do instytutu medycyny sądowej.

Drugi wypadek zamachu samobójczego wydarzył się przedpołudniem w gmachu sądu powiatowego S. III. przy ul. Kazimierzowskiej. Oto bawiarca tam **Marja Podgórska** w zamiarze samobójczym zażyła znacznej ilości jodyny.

Przybyłe Pogłowie ratunkowe, po udzieleniu jej pierwszej pomocy, odwiozły ją do szpitala.

Atak pijanych parobków na policję.

EPILOG GŁOŚNEGO ZAJŚCIA W DAWIDOWIE. — WIĘSCY AWANTURNICY DOSTALI KARY OD TYGODNIA DO MIESIĄCA WIĘZIENIA.

Lwów, 11. listopada.

(—) Mniej więcej przed półtora rokiem głośną była niebyswałych rozmiarów awantura, która powstała w czasie festynu we wsi Dawidów niedaleko Lwowa. Pewnej niedzieli czerwcowej podczas festynu doszło do zatargu między wójtem (zarazem właścicielem restauracji) a kilku parobczakami. Klótnia przemieniła się w bójkę, a wówczas obecny na festynie posterunkowy interwenjował. Podochoćeni parobczacy targnęli się na przedstawiciela władzy, który wobec przewagi napastników zmuszony był wycofać się.

Gdy parobczacy ci ścigali posterunkowego, obrzucając go kamieniami, nadszedł komendant posterunku. Mimo, że cieszył się on we wsi dużym mirem, jednak rozwydrzeni parobczacy nie usłuchali jego wezwania do rozejścia się, lecz również czynnie go zaatakowali tak, że zmuszony był

schronić się do budynku posterunku. Wtedy parobczacy podeszli pod dom i rozpoczęli

regularne obłężenie przy pomocy gradu kamieni. Sytuacja stawała się bardzo groźna i zachodziła obawa, że parobczacy, których liczba ustawicznie wzrastała zdemołują posterunek i zamordują posterunkowych.

Wówczas komendant posterunku telefonicznie odniósł się do Lwowa do komendy policji z prośbą o pomoc. Komenda zorganizowała natychmiast ekspedycję,

złożoną z kilkunastu posterunkowych konnych, oraz kilkunastu pieszych, którzy antem pod dowództwem oficera wyruszyli na miejsce zaburzeń i przybyli tam w ciągu pół godziny. Na ten widek atakujący napastnicy rozprószyli się, uciekając w popoachu. Uwolniony z opresji komendant posterunku zdał raport przybyłemu oficerowi i wspólnie podjęto dochodzenia. Prowa-

dzono do późnej nocy, spowodowały one już kilka rozpraw sądowych.

Dopiero wczoraj epilog awantury dawidowskiej rozegrał się w lwowskim sądzie karnym. Zapadł wyrok zasądający: Bronisława Dudę na miesiąc więzienia, Ludwika Gulewicza także na miesiąc, Józefa Jaremkę i Antoniego Tokarskiego na siedm dni, Piotra Zawirskiego i Mikołaja Jaremkę na 3 tygodnie aresztu, Stanisława Fizulę, Michała Kuryle i Michała Sochę na siedm dni, Adama Jarosza na trzy tygodnie, oraz Wład. Fedyszyna na siedm dni. Co do osk. Piotra Fedyszyna, z powodu jego nieobecności, rozprawę odroczone.

W przededniu Świąta państwowego.

Lwów, 11. listopada.

(—) Wczoraj wieczorem, jako wigilję święta państwowego, miasto nasze przystroiło się w odświętne szaty. Szczególnie pięknie udekorowano gmach DOK. przy pl. Bernardyńskim, Ratusz, oraz Izbę Skarbową.

O godz. 6-tej odbył się capstrzyk przy udziale orkiestr wojskowych, kolejowej, tramwajowej, oraz burszemiśńskich.

Śp. Karolina Kliszewska, Śm. eró znakomitej artystki, dawnej miubienicy Lwowa

Lwów, 11. listopada.

(B.) W Katowicach zmarła onegdaj z powodu choroby raka żołądka **Karolina Kliszewska**, która niegdyś jaśniała we Lwowie jako gwiazda artystyczna pierwszorzędnej blasku i niezwyklej świeżości.

Któż z trochę starszego pokolenia nie pamięta tej znakomitej, uroczej, pełnej werwy niezrównanej i nieprzeciętnego talentu primadonny operetkowej, która przez długi czas należała do największych ulubieniec publiczności lwowskiej. Przez szereg lat była ozdobą dawnego teatru hr. Skarbka. Po objęciu dyrekcji lwowskiej przez śp. Pawlikowskiego wyjechała ze Lwowa i przeniosła się do Krakowa, gdzie pracowała w tamtejszej operetce i zajmowała się pracą pedagogiczną.

Jako artystka celowała śp. Karolina Kliszewska wielkim umiarem w doborze środków wyrazu scenicznego. Umiała dawać kreacje stylowe, pozbawione wszelkiej trywialności, nie zwracające się nigdy do niskich instynktów galerji. Była prawdziwą artystką z Hożej Łaski. Obdarzona głosem niewielkim, ale bardzo miłym i doskonale wyszkolonym, bardzo muzykalna, posiadała pozatem wielki talent aktorski i sporo subtelnej finezji.

Ostatniem jej życzeniem było, aby mogła zostać pochowana we Lwowie, w którym — jak się wyraziła — pozostawiła swoje serce. Życzeniu temu uczyni zadość Z. A. S. P. gniazdo Lwów i śmiertelne szczątki artystki speczną na cmentarzu lwowskim.

Lwów, który tak ukochała, przyjmie z wyrazami hołdu ziemskie szczątki wielkiej artystki i szlachetnej, pełnej zalet umysłu i charakteru, kobiety.

Pogrzeb śp. Karoliny Kliszewskiej odbędzie się nie jak zapowiedziano w sobotę, lecz w piątek o godz. 14.30 z dworca czerniowieckiego.

Czy wyciąłeś
dzisiaj kupon
Kon ursu Zimowego?

Po szczepkach potęgi dynastji Rotszyldów

INTERESUJĄCA KSIĄŻKA. — FINANSE A WIELKA POLITYKA. — NAJZDOLNIEJSZY I NAJBARDZIEJ WPŁYWOWY CZŁONEK RODZINY. — ANTYPOLSKA AKCJA. — NAJLEPSZY INTERES.

Berlin, w listopadzie.

(a) W języku niemieckim ukaże się wkrótce interesująca książka E. hr. Corti, p. t. „Karjera domu Rotszyldów” („Der Aufstieg des Hauses Rothschild“), zawierająca skrupulatnie zebraną i zestawioną historję znanej bankierskiej dynastji Rotszyldów. Z dzieła hr. Corti podajemy parę wyjątków, niezmiernie charakterystycznych dla stwierdzenia ścisłego związku pomiędzy kwestją finansów a sprawami wielkiej polityki — Ilustrującej jednocześnie rolę domu Rotszyldów, odegraną w epoce zmierzchu gwiazdy Napoleońskiej.

Dzień bitwy lipskiej, 18 października 1813 r., był punktem zwrotnym dla losów epopei Napoleona. Wielki wódz był zmuszony ulec przemocy wojsk koalicyjnych. Jednym uderzeniem wojennego miecza całe Niemcy, aż po Ren stały się wolno. Związek reński rozpadł się, król westfalski uciekł, Dalberg zaś złożył dobrowolnie we Frankfurcie godność wielkoksiążęcą. Wypędzeni poprzednio książęta, powrócili do swych państw, m. in. wielki książę heski w dniu 11 listopada opuścił Pragę i przybył do swej stolicy w Cassel. Wszystkie te wypadki wywarły jak najkorzystniejszy wpływ na interesy finansowe domu bankowego Rotszyldów. Odzyskał bowiem władzę książę, którego bogactwem zawdzięczali oni w znacznej mierze swój majątek

i swe wyjątkowo uprzywilejowane położenie i znaczenie. Książę heski przedsięwziął natychmiast kroki, aby powetować sobie szkody materialne, wyrządzone wskutek działań wojennych i odzyskać należne mu miejsce wśród panujących niemieckich. Pomoc nadwornego bankiera — Rotszylda — była oczywiście konieczna, a podobne usługi, oddawane dworowi, nie pozostawiały nigdy bez daleko idących rekompensat. Znacznie gorzej przedstawiała się

sprawa w Frankfurcie, opuszczonym przez Dalberga, u którego Rotszyldowi miejscowi byli w wielkich kasach. Z upadkiem Dalberga usunął się w cień nietylko osobisty protektor dynastji bankierskiej, ale — co ważniejsze — człowiek, który za faktyczne równouprawienie Żydów z pozostałymi obywatelami Frankfurtu kazał sobie zapłacić poważne sumy pieniężne. Sumy te zresztą nie były jeszcze całkowicie wypłacone, a obecnie powstawało niebezpieczeństwo, że uzyskujący ponownie władzę senat, złożony z przedstawicieli patrycjatu, zechce cofnąć z trudem wywalczony przez Żydów zdobycze. Ponieważ jednocześnie wprowadzono w życie dawniej obowiązujące ustawy miejskie, sytuacja prawna Żydów frankfurckich stawała pod znakiem zapytania.

Jedno tylko mogło tu być pomocne: gdyby dom Rotszyldów okazał takie usługi zwycięskiej koalicji, że państwa jej wzięłyby pod swą opiekę Żydów frankfurckich w razie zagrożenia ich interesów przez senat tego miasta. Naczelnym celem Rotszyldów było oczywiście gromadzenie pieniędzy i bogactw, ale i obrona praw Żydów była dla tej dynastji bankierskiej nie mniej ważna, albowiem równouprawienie zapewniało im swobodę ruchów, ułatwiało stosunki z całym światem i stawało się tym sposobem — środkiem do dalszego wzbogacania się. Wielką pomoc mógł tu okazać najzdolniejszy i najbardziej wpływowy z ówczesnych Rotszyldów — Natan, mieszkający w Londynie, który posiadał całkowite zaufanie księcia - regenta i był jego prywatnym bankierem.

Ponieważ Anglja finansowała walczące na kontynencie wojska koalicji i własne, rok 1813 wywołał dla skarbu angielskiego

wielkie trudności i zadania; funkcjonariusze skarbu nie mogli wprost podolać powstającym przed nimi zadaniom dostarczania i przesyłania potrzebnych sum pieniężnych.

Wówczas komisarz generalny John Charles Herries, na którym w pierwszej linii ciążyły obowiązki, zmuszony był uciec się do pomocy Natana Rotszylda. Olbrzymie sumy, których według brzmienia odpowiednich umów miała dostarczać Anglja, stanowiły poważną jej troskę — ale ważniejszym jeszcze było zaspokojenie

pieniężnych żądań Wellingtona i umożliwienie mu ofensywy na ziemi francuskiej, połączonej z spodziewaną o-

stateczną klęską Napoleona. Wówczas Herries zaprosił Natana Rotszylda na specjalną konferencję, poświęconą obrzyśnieniu właściwych środków i sposobów celem wyjścia z ciężkiej dla skarbu sytuacji. Jasne i logiczne pomysły Rotszylda wywarły na generalnego komisarza silne wrażenie, a w konsekwencji Herries zażądał od bankiera przedłożenia na ręce kancelerza skarbu memorjału z nakreślonym planem szybkiej pomocy finansowej dla ks. Wellingtona. Technicznie sprawa ta przybierała

nowe oblicze, gdyż Wellington kładł nacisk na zaopatrzenie go w walutę francuską. Natan Rotszyld działał dotychczas stale w interesie Anglji oraz własnej kieszeni — przeciwko Napoleonowi. Londyński bankier starał się jednak zawsze

pozostawać w cieniu,

aby nie kompromitować wobec władz francuskich swych współpracowników na kontynencie. I obecnie gdy armja Napoleona była już w odwrocie i walczyła wewnątrz dawnych granic Francji. Natan Rotszyld nie wystąpił jednak otwarcie, lecz w sposób ukryty i zamaskowany rozpoczął swą antynapoleońską akcję. Lord Liverpool, pierwszy lord skarbu i kierownik gabinetu oraz kancleż skarbu. Vansittart, przyjęli przedstawiony przez Herries'a plan Rotszylda, polecając mu w tajnym piśmie jego realizację.

Natan Rotszyld udał się do Holandji i w ścisłym porozumieniu ze swymi braćmi począł skupywać pieniądze francuskie, które mi kontynent był

formalnie zalany.

James Rotszyld z Paryża, gromadził również na miejscu gotówkę francuską i szmuglował ją do Holandji na potrzeby brata. Zebrane w ten sposób sumy były następnie przewożone okrętami do głównej kwatery Wellingtona, co było tem łatwiejsze że wojska jego wypierały armję francuską coraz dalej w głąb kraju. Tym sposobem do armji angielskiej popłynął potężny strumień złotej i srebrnej obiegowej monety francuskiej, którą Wellington mógł uskuteczniać wszelkie niezbędne wypłaty. Tajemnica tych operacji finansowych była jednak w interesie braci Rotszyldów ściśle zachowywana. Herries mógł winażować sobie korzystnego dla Anglji sojuszu z Rotszyldem, któremu lecz nie szczędził oznak wdzięczności w postaci olbrzymich procentów. W późniejszych latach Natan Rotszyld wyrażał się nieraz, że był to najlepszy interes, jaki zdarzyło mu się w życiu zrobić

Kołtun ze Zniesienia jako złodziejka domowa.

Lwów 11. listopada.

(—) Zofja Kołtun, licząca lat 23, mieszkała wraz z ojcem i macochą w Zniesieniu. Nie żyjąc dobrze z macochą, Kołtunówna pewnego dnia opuściła dom rodzicielski bez pożegnania, zabierając na pamiątkę rozmaite rzeczy, pościel, ubranie itp. wartości 120 zł. Przez szereg dni błąkała się po mieście, aż postanowiła wstąpić do służby.

Za pośrednictwem faktotki otrzymała zajęcie u niejakiego Wilhelma Katza, gdzie złożyła świadectwo na nazwisko Krystyny Bagińskiej i pod tem nazwiskiem ją zameldowano. Po kilkudniowym zaledwie pobycie Kołtunówna, widocznie mającą żyłkę złodziejską, skradła na szkodę chlebobdawcy bieliznę wartości 72 zł na szkodę jego córki materję wartości 100 zł. oraz na szkodę sublokatora Fischlera marynarkę, poczem zbiegła w niewiadomym kierunku. Poszkodowani zawiadomili o kradzieży policję, która bez-

**Czy wyciąłeś
dzisiejszy kupon
Konkursu Zimowego?**

skutecznie poszukiwała fikcyjnej Krystyny Bagińskiej.

I byłaby może kradzież ta uszła na sucho, gdyby nie przypadek. Pewnego dnia przechodzący rynkiem syn poszkodowanego Katza, Arnold, spotkał się z nią oko w oko i nie wiele myśląc oddał ją w ręce policjanta. Spotkanie to było dla niej fatalne, gdyż po dochodzeniach policyjnych dostała się do sądu, a wezoraż stanęła przed r. Lyczkowskim, który skazał ją na półroczną miesięca więzienia bez zawieszenia.

Chcesz mieć garderobę za darmo?

Weź udział

W KONKURSYM ZIMOWYM „Gazety Porannej“.

6 letni Ignasz Terepuszczak podpalił 32 domy wiejskie i spowodował zgon 2 dzieci.
ZAPALKA W RĘKU MALCA PRZYCZYNĄ OLBRZYMIEGO NIESZCZĘŚCIA.

Lwów 11. listopada.

(—) We wsi Ulycze w pow. drohobyckim wskutek nieostrożnego obchodzenia się 6 - cioletniego Ignascego Terepuszczaka z ogniem, wybuchł pożar w domu jego rodziców. Z powodu panującego wichru ogień począł się szybko rozszerzać, a wkrótce stanęło w ogniu 31 budynków gospodarskich, leżących w sąsiedztwie. Przerażeni mieszkańcy wsi pospieszyli na pomoc i ratunek

swych zabudowań zaalarmowały straże pożarne w sąsiedztwie. Zjednoczonymi wysiłkami okolicznych straży pożarnych udało się po kilku godzinach katastrofę opanować. Dopiero wówczas okazało się, że pastwą ognia padły nietylko budynki, ale także dwoje dzieci, a mianowicie 5 - cioletni Mikołaj i 5 - cioletnia Anna Hoszków, które doszczętnie spłonęły. Szkoda jest bardzo duża.

Złamany „zboj” przeszkoda do szczęścia.

WŁAMYWACZE W PASAŻU HAUSMANA MUSIELI POPRZESTAĆ NA OGRABIENIU JEDNEJ KASY I SERDECZNYM PRZEKLESTWIE POD ADRESEM DRUGIEJ — ROZWALENIE ZAMUROWANYCH DRZWI.

Lwów 11. listopada.

(—) Dziś wczesnym rankiem zawiadomiono policję o włamaniu kasowem, dokonanem ub. nocy w składzie tekstylnym Juljusza Feiwla, mieszczącym się w rzeczywistości przy ul. Legjonów 13. Okazało się, że włamywacze dostali się do lokalu tego mieszczącego się na t. p. drodze przez Pasaż Hausmana, a mianowicie przez sklep Hausmana, poczem wybiwszy dziurę w zamurowanych

drzwiach wtargnęli do biura Feiwla. Tam zastali dwie kasy, pierwszą z nich rozbili i zabrali znajdującą się tam gotówkę w kwocie 1576 dol. i 300 zł. Z kolei począł się dobierać do drugiej kasy, ale nie zdołali jej już rozbić, gdyż t. zw. „zboj” złamał im się, wobec czego zaprzestali roboty i ułotlili się. W nie naruszonej kasie było około 3 tys. zł.

N A D E S Ł A N E.

**PULLOVERY,
KAMIZELKI,
LUMBERJACKI**

dla Pań i Panów

w olbrzymim wyborze

poleca

AMERICAN HOUSE

Lwów, Kopernika l. 5.

-:- Telefon 44-78. -:-

**Sanatorium
Dra SZEJNBERGA**

w Busku koło Lwowa

dla chorych na kamienie żółciowe, otwarcie w grudniu b.r.

Rozmaite typy tanich aparatów wraz ze skalami miastowymi

poleca

RADIO-KINOFOT

LWÓW

TRZECIEGO MAJA 11a
34 26

Wszystkim Krewnym, Przyjaciołom i Znajomym, którzy oddali ostatnią posługę mężowi mojemu bhp. Adolfowi Kestenbaumowi i w ciężkich dla mnie chwilach niesli mi słowa współczucia składam tą drogą serdeczne podziękowanie.

9617

Lwów, w listopadzie 1927.

Dora Kestenbaum,
ur. Jaryczower.**Podziękowanie.**

W Panu Drowi E. HARMELINOWI w Borysławiu za sumienne i troskliwe wyleczenie mnie i mego syna z ciężkiego tyfusu i zapalenia płuc składam tą drogą szczerze i serdeczne podziękowanie.

IGNACY KOCH i syn.
9890

FEJLETON „GAS. POR“ z 12. XI. 1927.

LEON FRAPIE.

List do Pana Boga.

Listonosz Morand z Kervalu w Bretonji był typem tak charakterystycznym, że uwieczniono go na kartach pocztowych w codziennym jego stroju — niebieskiej bluzie, kapi z wypustkami, z torbą skórzaną i wielkim sękatym kijem. Wyraz jego pomarszczonej ze starości twarzy znamionował energię, a orli nos i wysunięta silnie broda, podkreślały jeszcze ten rys zasadniczy.

Od czasu, gdy dostał pochwałę z administracji i gdy umarła mu żona — istna jędza, mawiano o nim, że jest w dobrych stosunkach z Panem Bogiem.

Z biegiem lat, gdy wiek i doświadczenie pozwoliły mu ustalić pewne przesady, poparte faktami, doszło do tego, że przestał zupełnie wątpić w prawdziwość swych stosunków z Panem Bogiem i nie mógł się jedynie zdecydować, czy to Bóg wypełnia wszystkie jego życzenia, czy też on postępuje ściśle podług woli Wszechmogącego. Stąd wytworzyła się u niego pewna zarozumiałość i nieugięty upór, ganili otwarci źle prowadzących się i uważał się za posłannika niebios.

W roku, w którym miał już otrzymać emeryturę, opróżniając skrzynkę do listów w Kotel, zauważył, że jedyny list, znajdujący się w niej, zaadresowany był do Pana Boga.

Dziś
**APOLLO
I LEW**

(Więzielnicy Carycy Katarzyny II.) — Skończone arcydzieło reżyserji „Raymonda Bernarda“ twórcy „Cudu Wilków“.

Film ilustrowany chórem z 10 osób.

Przebogata wystawa. — Kolosalne sceny masowe i batalistyczne. — Zniżki, bilety i karty wolnego wstępu aż do odwołania nieważne.

Nabożeństwo żałobne za poległych na posterunku funkcjonariuszy policji państw.

ODBYŁO SIĘ PRZY LICZNYM UCZESTNICTWIE PRZEDSTAWICIELI WŁADZ JAKOTEŻ SPOŁECZEŃSTWA.

Lwów, 11. listopada.

(.) Nabożeństwo żałobne za spokój dusz poległych w służbie 32 funkcjonariuszy policji państw. województwa lwowskiego odbyło się wczoraj jako w przeddzień święta Policji państwowej o godz. 10 rano w Bazylice archikatedralnej. Przed katedrą ustawiły się szeregi policji państw. korpusu lwowskiego, w kościele zebrała się cała starszyna z komendantem Grabowskim na czele, jakoteż liczni funkcjonariusze policji.

W nabożeństwie, które odprawił ks. kan. Wyszyński uczestniczyli liczni przedstawiciele władz cywilnych i wojskowych: wojewoda Borkowski, starosta Eckhardt, gen. Norwid-Neugebauer, gen. Głuchowski w im. gen.

Sikorskiego, dowódcy pułków i przedstawiciele korpusu oficerskiego, dyr. Reinlander, przew. sądu Czerwiński, wicepr. Hawel, pułk. Baczyński, pułk. Hozowski, komdt Miesowicz, prezes Tow. Dzień. Laskownicki, prez. Kongr. kup. Litwinowicz, prez. Maksymowicz, przedstawiciele Związku weteranów r. 1863, Obrońców Lwowa i Związku Legionistów, Zw. Oficerów Rezerwy, M. S. O. i w. i. Związek kolejowców wystąpił ze sztandarem, jakoteż kolej. urząd ruchu, oraz Stow. „Gwiazda“. Nadto publiczność licznym udziałem w nabożeństwie zmanifestowała hołd dla tych ofiar obowiązku, które padły na posterunku w obronie ładu i porządku publicznego.

Święto Policji państw. w Warszawie.

DEFILADA I APPEL HONOROWY NA PLACU SASKIM.

(Telefoniem od naszego korespondenta).

Warszawa, 10. listopada. (ps. Dziś odbyło się w Warszawie z inicjatywy komendanta głównego P. P. nabożeństwo żałobne za 425 policjantów, którzy w okresie 10-lecia istnienia Państwa polskiego złożyli w ofierze życie dla dobra Państwa. W nabożeństwie wzięli udział min. Składkowski, wicemin. Konarszewski, wojewoda Soltan, gł. komendant P. P. Maleszewski, oficerowie policji, jak również delegaci policji wszystkich Województw. Po

Nabożeństwie nastąpiła defilada oddziałów policji, poczem komendant gł. Maleszewski w otoczeniu korpusu oficerskiego złożył wieniec na grobie Nieznanego Żołnierza. Przed pomnikiem ks. Józefa Poniatowskiego odbył się apel honorowy, gdzie odczytane zostały nazwiska wszystkich poległych w służbie bezpieczeństwa.

Każdy powinien zostać członkiem L. O. P. P.

Wnet pogrążył się w rozpamiętywaniach:

— Nie należy tego listu oddać ani kancelistce, ani księdzu. (Zwłaszcza nie księdzu, z którym mimowoli rywalizował). Właściwie korespondencja z Bogiem leżała w jego, starego Moranda, zakresie.

Przekonany najzupełniej, rozerwał kopertę. Był to list dziecka:

— Panie dobry Boże!

— Dziadkuś zawsze mówi, że piorun powinien spalić szopę Petits-Chos, rzucając cię na nasz sad i ogród warzywny i nie pozwalając dojrzeć owocom. Ty wiesz dobrze, Boże, jak dziadusia kości boli i jak źle nam się teraz powodzi. Często kładziemy się spać bez kolacji. Gdybyś więc mógł zrobić tak, jak z szopy Mourresów, która tak doszczętnie splonęła pod czas burzy, byłbym ci bardzo wdzięczny.

Mam zaszczyt pozdrowić Cię, Panie Boże.

Jaś Pruna.

Morand schował list do kieszeni i ruszył dalej w drogę, myśląc:

— Prunowie zasługują na prawdę na współczucie. Los ciężki dotknął tę rodzinę, z której pozostał dzisiaj tylko dziadek z wnuczkiem. Nie trzeba, żeby chłopiec stracił zaufanie do Boga. Ale przecież trudno także, by podczas zimy piorun spalił szopę. Fakt jest niezbitym, że szopa Petits-Chos zasłania słońce ogródkowi Prunów, a nie jest potrzebna nikomu, gdyż cały majątek, czekający na przedawnienie dziedzictwa, opuszczony jest od lat.

Nagle Morandowi zaświtała w głowie

myśl genialna. Przyszło to na niego nagle, wraz z promieniem zachodzącego słońca, i pochodziło oczywiście od Boga, z którym był w dobrych stosunkach.

Do miasteczka przybył już zupełnie zdecydowany.

— Ponieważ piorunów w zimie nie ma, do mnie należy uczynić, co potrzeba.

W nocy zakradł się do szopy Petits-Chos i podłożył ogień.

Na nieszczęście jakiś próżniak, napolimany nieraz przez Moranda, waleśał się w pobliżu, zauważył listonosza, zawołał ludzi i pojmano starego Moranda na gorącym uczynku podpalania.

Stary Pruna gromił go najgłośniej:

— A to złoczyńca! Mogłoby mnie sądzić!

Ojciec Morand nie mógł oczywiście wydać Pana Boga. Pozwolił się więc uwięzić i sądzić.

W swym poczuciu sprawiedliwości dziwił się, że nie nie zaszło szczególnego podczas przewodu sądowego, że nie było żadnego znaku z nieba, bo jednakże nie działał przeze we własnym imieniu.

Jego upór w uważaniu za wybranego, nie pozwalał mu wątpić w rehabilitację.

Z uwagi na podeszły wiek i uprzednią niekaralność Moranda, skazano go tylko na trzynaście miesięcy więzienia, ale zawieszono go w urzędowaniu i stracił prawo do emerytury w przededniu jej rozpoczęcia.

Po ogłoszeniu wyroku adwokat, chcąc go pocieszyć, a zarazem siebie pochwalić, powiedział Morandowi:

— Widzicie, tylko trzynaście miesięcy

Gnida bje!

Ale i Pawlaczek umie władać pałą...

Lwów, 11. listopada

(—) W fabryce „Lignoza“ za Rogatką Łyczakowską pracowali dwaj robotnicy: Tadeusz Pawlaczek i Wasył Gnida. Obaj ci robotnicy żyli z sobą w zgodzie aż dopiero 13 września b. r. z pospolitych żarłów doszło między nimi do zatargu, zakończonego „pyskobicim“. Dabo to początek ustawicznym bójkom „rewanżowym“.

W dwa dni później Gnida zetknął się na ulicy z Pawlaczkiem, a ponieważ właśnie uważał, że należy się Pawlaczkowi od niego rewanż za o-

Czy wyciąłeś dzisiejszy kupon Konkursu Zimowego?

statnią bójkę, uderzył go laską po głowie. Pawlaczek ze swej strony nie chciał mu być dłużny i chwyciwszy leżący w pobliżu fabryki ciężki kół, dzielił nim Gnidę po głowie tak mocno, że ten runął na ziemię i dwukrotnie leczył się w szpitalu.

Wczoraj Pawlaczek stanął przed sędzią Łyczkowskim oskarżony o ciężkie uszkodzenie ciała i został zasądzony na 2 miesiące więzienia z zawieszeniem.

Dwa worki pełne gęsi

padły plackiem na odgłos strzału.

Lwów, 11. listopada.

(—) Z Przemyśla doniesiono wczoraj, że przedwczoraj, post. Melnerowicz z posterunku Żurawicy w czasie pełnienia służby obchodowej na torze Żurawicy, spostrzegł jakichś trzech osobników, którzy na jego widok zaczęli uciekać. Ponieważ nie uległo wątpliwości, że są to złodzieje, Melnerowicz strzelił za nimi z karabinu, ale bezskutecznie. Ze strachu złodzieje porzucili łup, mianowicie dwa worki, zawierające siedm żywych gęsi.

ORZECZONY GUMOWEoryginal. angielskie na miarę i gotowe. Stanisław Baran
Akademicka 26

— mogliście byli dostać dwadzieścia lat ciężkich robót.

Wtedy zrozumiał Morand, że była tu jednakże, aczkolwiek częściowo tylko, interwencja Boga, ożęściowo dla tego, że nie wypadło Panu Bogu zdradzić się. Rozeszmiał się też w nos adwokatowi. Nałnyw człowieku! Myśli, że to jego wymowa sprawiła!

W więzieniu Morand czekał na nowy dowód łaski niebieskiej z uporem sześćdziesięcioletniego Bretonczyka.

Codzień spodziewał się, że stróż więzienny wręczy mu papier rehabilitujący go, papier ważny, opatrzony pięknymi pieczęciami, pochodzący z bardzo daleka, może z Paryża. Poprzez grube ściany wydawało mu się często, że słyszy łętent kopyt spieszącego z wieścią gońca.

Ale tygodnie i miesiące mijały, a Morand drżał na myśl, że po odsiedzeniu kary zostanie bez pracy, bez schronienia, bez środków do życia.

Byłoby to jednakże tak nieprawdopodobne przez wzgląd na jego dobre stosunki z Panem Bogiem, że znów pełen się stawał otuchy. Thumaczył sobie, że ciężko jest naprawić całe nieporozumienie i że należy uzbroić się w cierpliwość.

Mimo wszystko dziwił go ten spokój Pana Boga, gdy brał pod uwagę, że on, Morand, nie namyślał się tyle, czyniąc, co do niego należało.

W wigiliję uwolnienia Morand podczas przechadzki więźniów stanął i skrzyżowaawszy ręce, długo patrzył w niebo, tak ufny, jak nigdy, bo oto zbliżała się chwila rozstrzygnięcia jego egzystencji. Po cichu

Uroczystość weselna w domu królewskim

ŚLUB KSIĘCIA AMADEUSZA APULIJSKIEGO Z KSIĘŻNICZKĄ ANNA ORLEAŃSKĄ. — OKAZAŁY PRZEBIEG TEJ UROCZYSTOŚCI

Neapol, w listopadzie.

(H). Ślub księcia Amadeusza apuljskiego z księżniczką Anną d'Orleans, który odbył się niedawno, stanowi naturalnie sensacyjny temat rozmów towarzysztwa włoskiego. Neapol przyodział gałę, królewskie pałace i wszystkie budynki rządowe były pięknie iluminowane. W przeddzień uroczystością tysiące rąk ozdobiła wnętrze bazyliki San Francesco di Paola, oraz Piazza del Plebiscito przed kościołem, gdzie wzniesiono trybuny dla kilku tysięcy widzów. Przed wejściem do pałacu królewskiego aż do stopni, prowadzących do bazyliki, rozpostarto okazałe, czerwone dywany.

Dworec nie mógł wprost pomieścić licznie napływających gości. W przeddzień przybył gubernator Trypolisu, generał de Bono, który ofiarował parze młodej przepiękny prezent ślubny: cudowny serwis do herbaty z masywnego srebra, oryginalnej roboty trypolitańskiej. W srebrze były wygrawerowane herby domu sabaudzkiego, insygnia rządu kolonialnego i miasta Trypolisu. Inny wartościowy podarek wręczyła delegacja włoskich wojsk trypolitańskich, a mianowicie amforę, pochodzenia arabskiego z pięknie czyszczonego srebra. Tak liczne prezenty „afrykańskie“ pochodzą stąd, że księżka Apulii i jego młoda małżonka zamieszkują stale w Trypolisie.

Młoda para ma po przybyciu do Trypolisu otrzymać jeszcze inne podarki, i tak np. od księcia Caramanli, oraz od ludności mahometańskiej. Samo miasto stołeczne ofiaruje księciu wspaniałego arabszka, pełnej kiwi. Również inne miasta włoskie wystąpiły z podarkami. Neapol zakupił pannie młodej cudowny sznur pereł z wielką, brylantową kłamrą. Związek kobiet katolickich ofiarował pięć masywnych tac srebrnych, czyszczonych przez rzeźbiarza Avolio.

Wśród gości, którzy już poprzedniego dnia się zjawili, zwrócili uwagę wielki książę Cyryl bułgarski, minister Giuriati i hrabia Buffa, wiceprezydent

czynił wymówki Panu Bogu, że jest tak niedbały i opieczętany.

Zaledwie to pomyślał, gdy runął, przewrócony przez wielkiego nowofundlandczyka, psa naczelnika więzienia, który wyskoczył przez bramę na podwórze i wielkimi susami biegał wokół.

Ojciec Morand upadł tak nieszczęśliwie, że złamał sobie nogę, a leczony był tak niezdolnie, że amputacja była jedyną drogą ratunku.

Odpowiedzialna za wypadek administracja więzienia musiała go umieścić w szpitalu dla nieuleczalnych kalek.

Tego dnia zatruł się ostаточно. Oto sprawa została uregulowana! Był zrehabilitowany, gdyż zapomniał się nim przyjaźnie licznie urzędy i kancelarie: życie jego było zapewnione i pensja wyznaczona.

— Byłem pewien, że mnie Bóg nie opuści! — tylko trzeba czasu na wszystko — rozmyślał w cichości.

Siedząc z zalanym promieniami słońca ogrodzie szpitalnym na wygodnym leżaku, ułożywszy drewnianą protezę, odpoczywał po trudach żywota, wznosząc od czasu do czasu:

— Wiedziałem.., wiedziałem dobrze.

I nadal był w jaknajlepszych stosunkach z Panem Bogiem.

Tłum. F. M.

Turynu, który w imieniu swego miasta przywiózł dwa wielkie srebrne kandelabry i srebrny wazon na kwiaty, bardzo pięknej roboty.

Następnego dnia, punktualnie o g. 10-tej opuścił orszak weselny Reggia di Capodimonte. Przodem w karecie, której woźnica miał czerwoną liberję i białą perukę, jechali członkowie dworu. Nastąpił oddział karabinierów. W pierwszym powozie dworskim siedzieli: księżna orleańska, książę Aosta i książę Apulii. W drugim powozie znajdowali się: księżna Aosta, książę Orleański i księżniczka Anna Orleańska. W trzecim książę Henryk Orleański i jego siostra, w czwartym książę Abruzzi w uniformie admirałskim, książę Aimone w mundurze oficera marynarki i była królowa Portugalii. W innych powozach znajdowali się pozostali dostojni goście.

Orszak weselny jechał wśród szpaleru licznych tłumów ludności aż do

placu del Plebiscito. Trybuny były już przepelnione do ostatniego miejsca, a również w oknach i na balkonach domów roilo się od ciekawych widzów. Gdy powozy wjechały do pałacu królewskiego, żołnierze zaprezentowali broń.

O godzinie 10.45 minut udał się król ze swych apartamentów prywatnych do sali poselskiej zamku, gdzie go oczekiwano. Towarzyszyły mu przed stawiciele władzy cywilnej i wojskowej. Tymczasem przybył również król Hiszpanii z hotelu „Excelsior“, gdzie przenocował.

Teraz utworzył się

imponujący orszak,

który podążył do sali dęgli Arazzi, gdzie nastąpił ślub cywilny. Tutaj znajdowali się już marszałkowie Włoch Diaz, Pecori-Giraldi i Caviglia, prezydenci izby poselskiej i senatu, ministrowie i sekretarze stanu.

Księżniczka Anna miała suknię

KOPERNIK

Prog am Nr. 6.

MARYSIĘŃKA

Wyświetlają dziś nowe dzieła superprodukcji zjednoczonych wytwórni francuskich, które w zeszłym roku wydały arcydzieła „NEDZNICY“ i „KURJER CARSKI“.

Film wielki w 16 aktach.

całość — dwie serje — całość.

ZYD WIECZNY TUŁACZ

W rolach głównych: ABR'EL GABRIO, znany jako Jean Valjean z filmu „NEDZNICY“ oraz Maurice Schultz, Cl Morelle, Jean Devilde i Silvio de Padrelie. — Film o kolosalnym rozmachu i inscenizacji. — Początek codziennie o godz. 3-ciej popołudniu.

Nowy Jork, Paryż i Londyn w r. 2000-ym.

LICZBA LUDNOŚCI. — DOPY PODZIEMNE. — PICUŁKI SYNTETYCZNE.

Nowy Jork, w listopadzie.

(H). Pewien Amerykanin uznał niedawno za stosowne poinformować swoich bliźnich o tem, jak świat będzie wyglądał w roku 2000-ym. Może sobie na to spokojnie pozwolić, gdyż trudno sprawdzić słuszność jego wywodów. Amerykański prorok zajął się głównie przyszłą metamorfozą światowych miast: Nowego Jorku, Paryża i Londynu.

Według jego zdania, za lat siedmudziesiąt liczba mieszkańców podwoi się, a może nawet potroi. Wiele domów prywatnych będzie musiało ustąpić publicznym ogrodom, a tylko budynki historyczne i szczególnie piękne nie zostaną zdemolowane.

Naturalnie będzie istniał inny system komunikacyjny. Każdy rodzaj środka komunikacyjnego otrzyma osobną drogę, której będzie musiał dokładnie się trzymać. Prawdopodobnie dla

pieszych są zbudowane podwyższone trotoary, co jednak nie jest zupełnie pewne.

W związku z rozwojem lotnictwa będą rozmaite towarzystwa awiatyczne posiadały w miastach sporo lotnisk i hangarów.

A mieszkańcy miast? Dokąd mają się oni udać, gdy ruch komunikacyjny zajmie tyle miejsca? Niema obaw! W roku 2000-ym będą sobie żyli wygodnie

w domach podziemnych,

podobni w tem do ruchliwych i pracowitych mrówek. Domy te będą oczywiście urządzone z wielkim komfortem. Świeże powietrze będzie wprowadzane w odpowiedniej ilości, a olbrzymie sztuczne słońca zastąpią światło dzienne. Ciepła dostarczać będzie sama ziemia, dzięki odpowiedniemu aparatowi. Ludzkie mrowisko będzie w ten sposób zabezpieczone również przeciwko ewentual-

weselną z białego jedwabiu, ozdobioną kwiatami pomarańczowymi. Na głowie miała starożytny welon z koronek, opadający trenem długim na cztery metry, a niesiony przez członków domu Orleańskiego. Welon przyszyty był wspaniałymi dżadem, ozdobiony brylantami.

Świadkami byli książę Genui dla panny młodej, i książę Abruzzi dla pana młodego. Po zawarciu ślubu cywilnego udano się do bazyliki. Kościół przedstawiał wspaniały widok. Łoża królewska ma trzy miejsca: dla króla włoskiego, króla hiszpańskiego i eks-królowej portugalskiej. Podziw budzą wspaniałe toalety. Księżna Aosta ma wspaniałą suknię, wyszywaną srebrem. Księżna Orleańska ma suknię szafirową, wyszywaną złotem. Na czole błyszczy dżadem z diamentów i szafirów. Te same kamienie wdnieją w kolgi i koleżkach. Wszystkie te klejnoty należały niegdyś do królowej francuskiej Marii Antoniny. Druga siostra panny młodej, hrabina d'Harcourt ma suknię ze złotej lamy i stary welon z koronek walensjeńskich.

Po zawarciu ślubu kościelnego powrócono do zamku królewskiego, gdzie w sali d'Ercole odbył się bankiet weselny. Stół ozdobiony był białymi różami z Riwiery

O godzinie 2-giej w nocy powróciła młoda para do Capodimonti, a król włoski wraz z księciem Humbertem wsiedli na hiszpański krążownik „Książę Alfons“, aby złożyć wizytę królowi hiszpańskiemu.

nym atakom wojennym, o ile w roku 2000-ym będą jeszcze prowadzone wojny.

Jedzenie zostanie uproszczone, gdyż zamiast licznych potraw zostaną wprowadzone

picułki syntetyczne,

tak, jak to przedstawił w jednej ze swych powieści twórczą fantazją naukową obdarzony powieściopisarz francuski Juliusz Verne.

W ten sposób snuje Amerykanin swoje przypuszczenia. Niektóre z nich są trochę nieprawdopodobne, na ogół jednak posiadają one charakter bardzo realny.

NA DESŁANE.

Na serdeczniejsze podziękowanie

J. W. Panu Profesorowi Drowi Romanowi Renckiemu, J. W. Panu Drowi Stanisławowi Mosserowi, jakoteż pielęgniarce Heli za troskliwą i bezinteresowną opiekę podczas choroby mojej żony składa
Wilhelm Albert.

PODZIĘKOWANIE.

Poczuwam się do obowiązku, złożyć tą drogą jak najserdeczniejsze podziękowanie Dyrektorowi Domu Zdrowia w Bystrej, p. Dr. Władysławowi Meidingerowi, za troskliwą opiekę, panom Dr. Stanisławowi Lińszcowi i Dr. Ignacemu Spitzerowi za pełną poświęcenie, pieczołowitość lekarską, oraz siostrze Marii i Gospodarzowi p. Gąsiorowi za rodzicielskie zajęcie się mną podczas choroby.

DAWID RANZER

Lwów, Zamarstynowska 19.

9391

Chcesz cieszyć się zdrowiem?

TO SŁUCHAJ NASTĘPUJĄCYCH DZIESIĘCIU PRZYKAZAŃ.

Lwów 11. listopada.

(H). Znany lekarz amerykański, dr. Epans, zamieszkały w Chicago, zamieścił w swym podręczniku „Higijeny“ następujących dziesięć przykazań:

- 1) Zamknięte okna to drogi otwarte dla tuberkulozy.
- 2) Mocne napoje osłabiają człowieka.
- 3) Gdzie panuje brud, są muchy; a gdzie są muchy, powstają choroby.
- 4) Jeśli zabijemy w maju jedną muchę, uzyskamy więcej, niż gdybyśmy w lipcu zabili ich tysiąc.

5) Płuc waszych nie możecie kąpać; doprowadzajcie do nich przynajmniej powietrze.

6) Jeśli nie wiecie, co jeść, nie jedzcie wcale.

7) Nie zamieniajcie nocy na dzień. Dostateczny sen w porze właściwej nie jest stratą czasu.

8) Rzekome środki zaradcze przeciwko chorobom piersiowym nie leczą ich, lecz niszczą żołądek.

9) Tytoń podnieca na minutę, a osłabia na godzinę.

10) Fale słońca niszczą tapety i dywany, ale rumieńcem zdrowia oblekają wasze twarze.

HERBATA RIEDLA

WIADOMOŚCI SPORTOWE GAZETY PORANNEJ

Nr. 70

Dodatek tygodniowy do Nr. 8320 z dnia 12 listopada 1927.
pod redakcją Narcyza Süssermana.

Anomalia sportu piłkarskiego.

Jeden z Czytelników naszych z Borysławia przesyła nam artykuł, który nie pokrywa się wprawdzie we wszystkim z naszymi poglądami, niemniej jednak zasługuje ze względu na parę słusznych uwag, na opublikowanie. Red.

Borysław, w listopadzie.

Należy z prawdziwym zadowoleniem powitać olbrzymią ruchliwość jaka się ujawniła w życiu sportowym w latach powojennych. Odżyło na nowo wiele pięknych sportów, tak letnich, jak i zimowych. Na szczególną uwagę zasługuje sport piłkarski, zdobywający sobie coraz szersze uznanie i rozgłos, ale zmuszający też do pewnych zastrzeżeń.

Nawet laikowi, stojącemu zdala od życia sportowego, a biorącemu w niem bierny udział widza, rzuca się mimowoli w oczy zjawisko, nasuwające wcale niewesołe refleksje. Etyczna pobudka sportu, prowadząca do emocji mięśni i nerwów, do wyrobienia sprężystości całego organizmu, podniesienia zdrowia i odporności **przestała być główną sprężyną rozwoju piłki nożnej**, a miejsce jej zajęły czynniki, nie mające nic, albo bardzo mało wspólnego z właściwą istotą sportu.

Nie potrzeba zbyt długich obserwacji, by przekonać się, że obecnie stało się boisko polem ścierania się i wyładowywania **wszelkich antagonizmów klasowych, zawodowych**, a co najgorsze — narodowych. Wystarczy pobieżnie przerzucić okiem kilka dzienników, by dowiedzieć się, jak często jest **przedwczesne finalizowanie gry**, spowodowane zwykłymi bójkami graczy, którzy pięściami usiłują uzyskać „sprawiedliwość”. Ba, nawet często sama publiczność porywa się do **czynnej interwencji**. Znany wypadek, gdzie gracze coram publico rzucali się na siebie, a tylko szybkie i energiczne wdzanie się organów bezpieczeństwa zdołało zażegnać awantury. Zawody w piłce nożnej, — a odnosi się to prawie wyłącznie do tego rodzaju sportu, — przelotczyły się w arenę walk o ekspansywną zagorzałość klasowej czy narodowościowej, a przestały być terenem doskonalenia, a przede wszystkim sprawiedliwego rozstrzygnięcia walorów **czysto sportowych**.

Wbrew wszelkim wymaganiom higieny i dbałości o zachowanie zdrowia, odbywają się obecnie mecze piłki nożnej często **w dniach deszczowych**, co było w latach przedwojennych bardzo rzadkie. Pomijam już niebezpieczeństwo gry w deszczu, na gruncie rozmo-kłym. Dla graczy, zziębniętych walką „na śmierć lub życie”, zdaje się nie-

bezpieczeństwo to mieć znaczenie blache. Chodzi mi o grę samą! Otóż uważam, że taka gra, na terenie rozmo-kłym, nierównym mało ufortym, jak to się dzieje zwłaszcza na boiskach **miast prowincjonalnych**, zużywa się **za dużo sił i energii**, nie dając obrazu pięknej gry i interesującej walki, co miało przecież być podstawowym warunkiem i efektem meczu. Zatem brak emocji podczas gry nieregularnej, wielce utrudnionej, a skutkiem tego ubogiej w śmiałość i zwinne kombinacje — ponadto myśl, że spotęgowany wysiłek idzie na marne, stanowią warunki, które **podkopują wartość estetyczną** i poziom gry samej. Dochodzi się ostatecznie do wniosku, że takie mecze nie dają prawdziwego zadowolenia, przyczyniają się do degustowania publiczności, a zatrącają subtelny smak i pięknej formy gry u graczy.

Nie domagam się wyeliminowania wszelkiej ambicji, która jest w sporcie decydującym czynnikiem. Ambicja kryje się z dążnością do wywalcze-

nia sławy czy prymatu, jest dla gracza tylko szlachetnym bodźcem, bez którego właśnie wszelkie zawody byłyby **nie do pomyslenia**. Chodzi tu raczej o **siemperowanie** tych jaskrawych nalotów, które wypaczają właściwy kierunek sportu i hamują jego techniczny i naturalny rozwój.

Stowarzyszenia sportowe, mające za zadanie **szerzenie i realizowanie szczytnej idei kultury ciała**, powinny dbać przede wszystkim o „czystość” sportu. Powinny wzbudzać rzetelne zamiłowanie do gry samej, kładąc główny nacisk na systematyczne a gruntowne treningi. Powinny wreszcie w formie programowego a moralnego oddziaływania starać się o wypalenie bujnych anomalii powojennych, kierując prąd życia sportowego **do właściwego łożyska** i naginając ideologię sportowców do prymitywnego, a jedynie zdrowego rozumienia sportu jako drogi do hartowania sił fizycznych — w myśl zasady: „W zdrowym ciele, zdrowy duch”. J. L.

Sueto sportowe w Stanisławowie.

BURMISTRZ MIASTA WRĘCZA REWERZE Puchar. — SUKCES REWERY W WALCE Z POGOŃ

(Od naszego korespondenta)

Stanisławów, w listopadzie.

Ubiegła niedziela miała charakter skromnego, lokalnego sportowego święta. W obecności **1000 widzów** (rekord!), oraz przedstawicieli miasta i towarzyszy sportowych, wręczył burmistrz p. Chowaniec drużynie K. S. „Rewera” **srebrny puchar wędrowny jako nagrodę miasta**, przeznaczoną dla mistrzowskiej drużyny piłkarskiej Stanisławowa. W krótkich, serdecznych słowach złożył p. burmistrz klubowi życzenia owocnej pracy na niwie sportowej, podkreślając dotychczasowe jego zasługi w kierunku **rozwoju sportu**, oraz przyrzekając imieniem Zarządu miasta i obywatelstwa **jak najwydatniejszą pomoc**. Komitet rozgrywek puławowych z p. Wilderem na czele złożył Rewerze z życzeniami **dyplom i wiązanek kwiatów**. Dyplomy otrzymały również kluby: Stanisławowja za 2-gie miejsce, oraz Górka za mistrzostwo w grupie klubów C-klasowych. W imieniu Rewery odpowiedział prezes klubu dyrektor Ziobrowski, dziękując za życzenia i uznanie, oraz witając serdecznie drużynę LKS. Pogoń, której wręczył bukiet kwiatów. W imieniu Pogoni odpowiedział por. Szyba, poczem nastąpiły zawody przyjacielskie Pogoni z Rewerą.

REWERA—POGOŃ (Lwów) 4:1 (0:0).

Po trzyletniej przerwie zawitała do Stanisławowa mistrzowska Pogoń, by rozegrać przyjacielskie zawody z Rewerą, zakończono niespodziewaną klęską Lwowian w stosunku 4:1! Cudowna pogoda ściągnęła na boisko Kasy Oszczędności rekordową ilość widzów. Gra b. ładna, prowadzona w szybkim tempie. W pierwszej połowie przewaga gości, w drugiej gra otwarta. Pogoń wystąpiła bez dr. Garbienia, Batscha, Fiehla, Olearczyka i Giebartowskiego, gospodarze zaś z dwoma rezerwowymi. Grę rozpoczyna Rewera, piłkę odbiera Malinka, podaje Szabakiewiczowi, który strzela tuż obok słupka. Pogoń naciska, ma jednak pecha; wszystkie ataki niweczy **znakomity bramkarz gospodarzy**. Rewera otrząsa się z przewagi, przeprowadza sporadyczne ataki które stają się lupem obrońców Pogoni. Od tej chwili następują ataki gości, lecz obrońcy Rewery dobrze dysponowani, niweczą wszelkie ich szanse. W 35 min. gwałtowny i celny **strzał Kuchara** w lewy róg, **broni brawurą Zengel**. Dalsze ataki tak z jednej, jak i z drugiej strony **nie zmieniają wyniku**. Po przerwie gra się ożywia, początkowo lekka przewaga Rewery, stwarzającej groźne sytuacje pod bramką Pogoni. W 9 min. Hartman strzela, Hanke chcąc podać piłkę Sobocińskiemu,

zyskuje **samobójczą bramkę**. Ten niespodziewany sukces podmiecił gospodarzy, którzy zaczęli energicznie atakować. W 14 min. odbija bramkarz Pogoni ostry strzał Sobolewskiego, ale Hartman, otrzymawszy piłkę, pakuje ją z najbliższej odległości w bramkę. Pogoń tem nieco zderanzowana, zaczyna w bardzo szybkim tempie przypuszczać atak za atakiem, ale trio obronne Rewery gra b. dobrze i nie dopuszcza do strzału. Powoli przychodzi Rewera do głosu, zdobywając przez Sobolewskiego z centry Hartmana trzecią i 1. łącznika z podania Wolnego **czwartą bramkę** dla swoich barw. Rewera prowadzi 4:0, na widowni **entuzjazm!** Pogoń dąży za wszelką cenę do uzyskania honorowej bramki, co jej się też udaje **przez Wacka w 43 min.** Pogoń grała dobrze, ale bez energii, naogół była lepszą drużyną od Rewery. Z drużyny gości wymienić należy Malinkę, Szabakiewicza i Wacka Kuchara. Gracze Pogoni mieli sposobność stwierdzić, że piłka nożna w Stanisławowie **nie znajduje się na szarym końcu**, a Rewera zasługuje, by na podstawie swej pracy dokoła rozwoju sportu w Stanisławowie znaleźć się w gronie klasy A. Wygrana Rewery była zasłużona, lecz zbyt wysoka. Przewyższała bowiem swego przeciwnika ambicją, ofiarnością i chęcią zwycięstwa. Na wyróżnienie zasługuje Zengel, obrona, Hartman i Treba. Sędziował p. Czuczewicz.

Przełtwny mecz.

Nie slychać było zachwycających okrzyków: „kato-sz” itp.

Budapeszt, w listopadzie.

(e). W Aradzie, na Węgrzech, odbył się w tych dniach mecz piłki nożnej, jakiego chyba dotychczas nie widziano.

Mecz rozgrywał się mianowicie pomiędzy dwoma zespołami, złożonymi **wyłącznie z głuchoniemych**, a należącymi do klubów „Gloria” i „CFR.” z Aradu i Temeszwaru.

Gra ta wywarła na licznie zebranej publiczności **szczególne wrażenie**, bo nie tylko na samym boisku, zwykle tak gwarnem podczas meczów pomiędzy graczami normalnymi, panowała **cisza głęboka**, ale także widzowie, zawsze w takich razach podnieceni i zachęcający okrzykami walczące zespoły, musieli milczeć, **wiedząc, że głosów ich nie usłyszą gracze**.

Nawet kontrolerami biletów przy wejściu na boisko byli głuchoniemi, rozmawiający na migi, to też zaraz na wstępie witało przybywających milczenie.

Kupujcie losy VI. Loterii Akademickiej!

Ukońca sezonu.

REWJA POGONI, CZARNYCH, HASMONEI I REWERY

Lwów 11. listopada.

Długotrwałe mistrzostwa ligowe mamy już za sobą.

Zmienna, niczem kobieta tabela, wreszcie się ustakowała, dając — może nie całkiem dokładny (dyskwalifikacja Pogoni) obraz sił naszych czterech wybranych. Wszytko ukończono w najlepszym porządku, ba, nawet kapryśna pani Jesień, zamiast szarugi i deszczu rzuciła pęk jasnego słońca, które umiliły naszym spracowanym piłkarzom końcowe rozgrywki. Zdawało się, że 26 meczów ligowych starczy w zupełności naszym klubom i po ukończeniu rozgrywek ustanie również wszelki ruch piłkarski.

Korzystając z pięknych i pogodnych dni, Pogoń, Czarni i Hasmonea wraz z opromienioną ostatniem swym zwycięstwem nad Pogonią Rewerą, stają tej niedzieli w szranki na dogodnie położonym boisku 19 pp. Zawody te jako przyjacielskie, wolne zapewne będą od wszelkich ujemnych naleciałości mistrzowskich i przybiorą normalny charakter. Czarni osłabieni brakiem Nastuli, Wiczystego i Bydlińskiego szukać będą rewanżu na Hasmonei, która występuje w swym najsilniejszym składzie.

Pogoń zaś ma porachunki z Rewerą za ostatnią klęskę, poniesioną w Stanisławowie i zapewne dołoży wszelkich starań, by pokonać swego przeciwnika.

Jak widzimy, zawody powyższe

będą bardzo zajmujące. Spotkanie Czarni—Hasmonea ma już swą ustaloną markę. Obie drużyny walczą bowiem ze sobą z wielką ambicją, która jednak daleką jest od brutalności. A jeśli „kibice” obu klubów zachowywać się będą choć trochę kulturalnie, będziemy świadkami naprawdę pięknej gry.

Niemniej ciekawym będzie spotkanie Pogoń—Rewera. Ta ostatnia bowiem wzmocniła swą drużynę dwoma obrońcami z Djany katowickiej, którzy ubiegłej niedzieli zasachowali w zupełności napad Pogoni. Udało się im, ponieważ Pogoń

wystąpiła w Stanisławowie z licznymi rezerwowymi, ale wątpliwe należy, czy sprostają reprezentacyjnej piątce eksmistrza.

Gościna Rewery, pierwsza w tym roku, da nam obraz sił stanisławowskich klubów, które po dwuletniej dekadencji wreszcie powoli zaczynają przychodzić do dawnego dobrego okresu.

Kolejność zawodów jest następująca: o godz. 11-tej grają Czarni z Hasmoneą; termin meczu Pogoni dotychczas nieznany.

Jotem.

Sportowcy lwowscy spełnią swą powinność

I ZJAWIA SIĘ GREMJAŁNIE NA „AKADEMJI SZERMIERCZEJ”.

Lwów, 11. listopada.

Już to się tak w życiu składa, że niejedni ciesząc się w młodości dostatkami i znaczeniem w podeszłym wieku, skazani jest na poniewierkę i zapomnienie. Jednostek takich znajdujemy bardzo wiele, nie brak ich i w dziedzinie sportu. We Lwowie żył niegdyś i działał **fechtmistrz Marie**, — sława szermiercza w swoim czasie, — podziwiany i szanowany przez uczniów, z których wielu jeszcze dziś znajduje się w mieście rodzinnem i z rozrzewnieniem wspomina czasy lekcji pobieranych w sali narożnego domu przy ul. Kołhanowskiego i Tańskiej.

Lata minęły, zmieniło się wiele.

Twardy los nie szczędził i słynnego fechtmistrza. Dziś p. Marie zgrzybiały staruszek skazany jest na **vegetację w domu starców** fundacji Domsa. z żalnością wspominając dawne dobre czasy, kiedy to **nie brak mu było przyjaciół i dobrych kolegów**. Zgrzybiały staruszek **peczęł sam. Żyje on w zapomnieniu i niedostatku**.

Od czasów pionierskiej pracy fechtmistrza Marie zmieniło się wiele. — Sport-kopuśzek przemienił się w **potężny żywiołowy ruch**. Nie pozostała w tyle i szermierka. Mając dzięki p. Ma-

riemu silne, trwale podstawy, rozwinęła się pięknie, zyskując coraz to bardziej **na sile i wzięciu**. Niestety szermierze w ogniu pracy **zapomnieli o tym**, który uczył ich stawiać **pierwsze kroki**. To też dzisiaj tem ochotniej spiesząc naprawić swój błąd i spłacić choćby częściowo dług.

Dzięki inicjatywie Klubu Szermierczy odbędzie się w dniu **20. listopada o godz. 6.31 wieczór** w sali Kasyna Oficerskiego przy ul. Fredry

Akademja Szermiercza,

której dochód przeznaczony jest na **poprawienie doli fechtmistrza Mariego**. Udział w akademji biorą **wszystkie towarzystwa szermiercze Lwowa**, a więc Wojskowy Klub Szermierczy, Sekcja Szermiercza 6 p. lot., Sekcja Szermiercza AZS., Sekcja szermiercza ZTS „Dror” i Klub Szermierczy. W popisie wezmą udział **najlepsze „kinki”** Lwowa, to też sam ten fakt, a przede wszystkim **szczerzy cel, na jaki przeznaczony jest dochód**, zwać powinien do Kasyna Oficerskiego tłumy lwowskiej publiczności, utrzymującej ze sportem jak najżywszy kontakt.

inż. E. Kamienichrodzki
prezes Klubu Szerm

Co uradzono w Pogoni?

TRZY CHARAKTERYSTYCZNE WNIOSKI.

Lwów, 11. listopada.

W poniedziałek, dnia 7. listopada br. odbyło się nadzwyczajne Walne Zgromadzenie LKS. Pogoni. Przewodniczącym zebrania wybrano p. **Tadeusza Kuchara** przez aklamację. Po złożeniu sprawozdania przez delegatów klubu, którzy byli obecni na nadzwyczajnym Walnym Zgromadzeniu Ligi w Warszawie w dniu 16. paźdz. br. i po wyczerpaniu dyskusji zgłoszono **3 wnioski**:

1) LKS. Pogoni **rezygnuje z klasy państwowej Ligi**, spada do Ligi okręgowej celem uzyskania większej ilości wolnych terminów, uwolnienia się od zakazu konkurencji, by w ten sposób móc przeprowadzić racjonalny trening, a tem samem przygotować się do jaknajlepiejszych spotkań zagranicznych.

2) LKS. Pogoni **podaje się wszelkim zarządzeniom Ligi** i zaprzestaje wszelkich zamierzeń w kierunku przeprowadzenia jakiegokolwiek inowacji.

3) Walne Zgromadzenie upoważnia Zarząd, wzgl. upelnomocnionych przez niego delegatów **do wszczęcia akcji w kierunku zmiany dotychczasowego systemu rozgrywek**, ograniczając rozgrywki do gier w osemkę, maksymalnie w dziesiątkę. W razie wyłonienia się nowych projektów Zarządu klubu, należy przed decyzją zwrócić się do specjalnie w tym celu zwołanego mającego Nadzw. Walnego Zgromadzenia, przy równoczesnym złożeniu sprawozdania z dotychczasowej działalności.

Podane pod głosowanie **pierwsze dwa wnioski upadły**, trzeci natomiast **uchwalono**. W sprawie zmiany statutu uchwalono wybrać komisję, która ma w jak najkrótszym czasie go opracować i przedłożyć Walnemu Zgromadzeniu do zatwierdzenia.

Nieco egzotyki.

Urugwaj bije Argentynę. — Przygotowanie do inwazji. — Zachęca się im europejskich sędziów. — Niech żyje amatorstwo!

Lwów, 11. listopada.

Reprezentacja Urugwaju poniosła swego czasu klęskę w zawodach z re-

prezentacją Argentyny. W ubiegłym miesiącu udało się wybrankom Urugwaju zrewanżować. Pokonali bowiem Argentyńczyków u siebie w domu w stosunku 1:0. Zawody te odbyły się w **Montewideo** w obecności rekordowej ilości widzów. Mimo ustawicznej przewagi gości, zdołali Urugwajczycy strzelić jedną bramkę i wynik ten utrzymać do końca.

W Limie, stolicy Peru, odbył się niedawno **kongres południowo-amerykańskich związków piłki nożnej**, na którym uchwalono w związku z zbliżającą się Olimpiadą rozegrać **szereg międzypaństwowych spotkań** między reprezentacjami Chile, Peru, Urugwaju, Brazylii, Boliwii i Argentyny. Reprezentacje wyżej wymienionych państw wezmą udział w **rozgrywkach olimpijskich**.

Na powyższym kongresie postawiono bardzo **ciekawą wniosek** w sprawie sprowadzenia **europejskich sędziów** do południowej Argentyny, by ci kierowali międzypaństwowymi zawodami. W niedługim zatem czasie liczyć się należy z emigracją za ocean większej ilości koryfeuszów sędziowskich starego kontynentu.

Jak wygląda „amatorstwo” klubów amerykańskich, wykazuje następujący incydent, który miał miejsce między znanym w Europie **Penarolem** a **klubem Bella-Vista**.

Penarol po powrocie z Europy niezadowolony z klęskę przeprowadził **zmiany w swej drużynie** i skaptował kilku graczy z Bella-Vista. Jednemu z nich nie chciał atoli zarząd Bella-Vista dać zwolnienia bez odpowiedniego odszkodowania (klub amatorski). Penarolowi wydała się proponowana suma za wysoka i pertraktacje się rozbiły. Rewanżując się, nie stawiał się Penarol na wyznaczone **zawody o mistrzostwo z Bella-Vista**. Stracił on wprawdzie dwa punkty, ale naraził swego przeciwnika na wielkie **straty finansowe**.

KRONIKA

Kpt. Bilor, znany i ceniony sędzia piłkarski Lwowa został służbowo przeniesiony do Włodzimierza Wołyńskiego, również kierownik sekcji piłki nożnej I. L. K. S. Czarni **kpt. Müller** opuszcza z tego samego powodu nasze miasto.

Obrońca Hasmonei Redler, który miał zamiar przenieść się do Warszawy, pozostaje definitywnie we Lwowie.

Kleinadel, świetny polski tenisista, zwyciężył w wielkim turnieju tenisowym w Paryżu wraz ze swym partnerem Thurneysem w półfinale doskonałą parą **Joba—E. Borotra**, następnie wygrał finał, bijąc parę **Reon—Bredgnies** 6:3, 6:4, 6:4. — W grze pojedynczej Kleinadel pokonany został niespodziewanie przez **E. Borotré** brata fenomenalnego mistrza.

Nastula, środkowy napastnik I. L. K. S. Czarni, złamał na zawodach z Warszawianką rękę i w tym sezonie nie weźmie już udziału w zawodach swego klubu. Jest to obok Bydlińskiego i Wiczystego trzecia ofiara niedzielnej gry.

Przeciwnikami Tunneya, branyimi pod uwagę przez jego menagera są: Tom Heeney, Paulno, Dempsey i Sharkey. Trzecie miejsce Dempseya świadczy wymownie o upadku jego sławy bokserkiej.

Sabaria, zwycięzca FTC. i Hungarii znalazł wreszcie swego pogromcę. Był nim **Kispesti**, który ubiegłej niedzieli uporał się z prowincjonalnym faworytem 3:0.

